

PERRY RHODAN

◇ 222 ◇

K. H. Scheer

DVOJNÍCI Z ANDROMEDY

Přeložila Anna Štorkánová

Prolog.

Za stěnami lodi číhá smrt. Jen několik centimetrů oceli nás dělí od jedovatých výparů přehuštěné atmosféry světa, kde neexistuje vůbec nic, co by se dalo srovnat s podmínkami na Zemi.

Našel jsem si záminku, abych mohl opustit můstek a jít do kabiny seržanta Hegete Heghy. Zajímá mě, co si psal během příprav k tajnému nasazení a cestou k mlhovině Andro-Alfa.

Já se jmenuji Sörlund, major Halgor Sörlund, Čtyřicet čtyři let, bývalý první důstojník na výzkumné lodi EXPLORER 8080.

To už je dávno pryč. Teď jsem velitelem expedice pěti mužů, pověřených úkolem odhalit úklady nejnepravděpodobnějších inteligentních bytostí galaxie.

Pojem galaxie není v této souvislosti přesný. Musím říci v univerzu, protože se už nenacházíme v naší galaxii.

Zpráva Hegeteho Heghy je vyčerpávající. Nic nezamlčuje a nic nepřidává. Jsme zasvěceni smrti. Mimochodem ne kvůli tomuto poslání, které nás může stát krk.

Naše těla byla už před několika měsíci napadena nemocí, které říkáme Medúzin mor. Jedná se o zatím nevyléčitelnou nemoc z ozáření, na jejímž konci se struktura lidského těla změní tak, že molekuly přijmou kryštalickou formu. Člověk se změní v kámen.

My jsme poslední z EXPLORERU 8080, kteří přežili. I kdybychom se neodvážili tohoto šíleného podniku, měli bychom naději maximálně na rychlý a bezbolestný konec. Nikdo. nám nemůže říct, jaké jsou pocity při zkamenění. Doufám, že člověk necítí nic.

Na můstku diskutují moji čtyři společníci. Pět Maahků, které jsme na oklamání protivníka osvobodili z pozemského zajetí, před půlhodinou vzdalo marné pokusy o navázání rádiového spojení.

Na jediné planetě transmiteru, který sestává ze tří modrých obřích sluncí, se nic nepohnulo. Dorazili jsme sem teprve před pár hodinami. Transmitter z Hororu nás v nulovém Čase dopravil do trpasličí galaxie, ležící asi sto padesát tisíc světelných let před Mlhovinou Andromedy.

Naše Mléčná dráha je vzdálená milion tři sta tisíc světelných let. V duchu se ptám, jak se vrátíme, abychom podali zprávu Allanu D. Mercantovi a Perry m u Rhodanovi.

Až doposud se ostatně nestalo nic, co by stálo za řeč.

S rizikem v podniku s mizivou nadějí na přežití jsme souhlasili dobrovolně, Nikdo přesně neví, kdy nás zasáhne proces krystalizace.

Jak došlo k našemu nasazení? Nevěřím, že má smysl to opakovat, ale něco mě nutí to udělat. Možná jen nechci přijít o rozum, aniž bych se dověděl, kam nás osud zahnal. Ostatně jsem příliš unavený na to, abych se v této situaci ještě zabýval veleučenými psychologickými a filozofickými úvahami. Tady nejde o přežití, ale o výsledek.

Začalo to pozorováním vědců, kteří se nacházeli v systému Twin, devět set tisíc světelných let od Galaxie.

Vědci tvrdili, že dva uměle vybudované sluneční systémy nepřetržitě vysílají a přijímají. Předtím se Perry Rhodanovi podařilo zničit pevnost Maahků. Získali osm zajatců, pět z nich máme na palubě.

Jedná se o inteligentní bytosti, které Arkonidan Atlan nazývá tradičně, ale zavádějícím způsobem. Metany. Me-tanové ve skutečnosti nejsou konzumenti metanu. Podle nejnovějších výzkumů tato nehumanoidní inteligence dýchá vodík. Metan přijímají jen jako stopový prvek a vydechují amoniak. Oxydanty přijímají v potravě.

Chemické procesy v tělech Metanů už pro nás nejsou tajemstvím. Naproti tomu nemáme ponětí, jak se dostali do trpasličí galaxie před Andromedou. Stejně tak nevíme, proč je sluneční transmitter v centru této hvězdokupy napevno nastaven na přijímač na Hororu. Na tuto skutečnost přišli naši vědci, a tím se dostávám k našemu nasazení.

Naším úkolem je zjistit, co znamenají transporty z mlhoviny Andro-Alfa k systému Horror. Zda není plánován útok na galaxii a pokud ano, kdo by jej měl vést a jak by se mohl vyvíjet.

Já a moji čtyři společníci jsme byli dopraveni do planetární soustavy Twin,

kteřá Je pod kontrolou Pozemšťanů abychom „osvobodili“ pět zajatých Maahků a „dezertovali“.

Solární zpravodajská služba učinila všechno, aby nám umožnila návrat a zabránila odhalení ze strany Maahků.

Byli jsme operováni nejlepšími specialisty a nyní jsme necitliví na telepatické výslechy na přirozené i umělé bázi. Rovněž nereagujeme na vyslyšací drogy.

Vědomí o naší nemoci bylo potlačeno a vyplyne na povrch jen při výjimečných událostech. Až doposud se všechno dařilo. Maahkové nám věn, přitom jsme nikdy nepředstírali, že jsme zrádci lidstva. Něco takového by cizí logika neakceptovala. V tomto smyslu jsme se hodně naučili od Admirála Atlana, který zná Metany už deset tisíc let. Právě oni v pradávných dobách málem vyvrátili říši Arkonidanu.

My si nehrajeme na zrádce. Naopak tvrdíme, že jsme nejvěrnější Pozemšťané. Nasazujeme životy, abychom zabránili vzájemnému napadení lidí a Maahků, a odvrátili válku, která se odehrála už před desetitisíci lety, tehdy mezi Arkonidany a Maahky.

Atlan tvrdí, že tento důvod uzná každý Maahk. Takže představujeme prvotřídní specialisty, kteří milují lidstvo, váží si vlády a nehodlají porušit přísahu věrnosti.

Osvobodili jsme pět nepřátel a dali se na útěk jen proto, že jsme si řekli, že nejdřív musí mluvit muži, pak teprve děla.

Odstartovali jsme v lodi ALTAI typu Pulec o průměru Šedesáti metrů.

Transmitterem ve Twinu jsme byli dopraveni k transmitteru v Hororu, kde nás pozorovaly lodi Metanů, ale nikdo se o nás nestaral. Konečně jsme byli uchopeni transportním zařením, znovu vtaženi do transmitteru na Hororu a z něj dopraveni do středu satelitní galaxie, která našim vědcům předkládá jednu záhadu za druhou.

Pro nás už systém není hádankou. Jeho průměr je šest a půl tisíce světelných let a je to malá galaxie. Z Mléčné dráhy se jeví jen jako vybledlá skvrna na pozadí Mlhoviny Andromedy.

Až doposud žádný Pozemšťan nepronikl tak daleko do nekonečného prostoru univerza a já cítím, že tu jsme cizími tělesy. Dříve nebo později pravděpodobně zemřeme při nějakém výslechu. Jestli se dozvíme něco, co by mohlo být důležité pro lidstvo, nikdo neví. Nedělám si nejmenší iluze. Může nám být jedno, zda zaslechneme rozhodující informace. Nikdo z nás se domů nevrátí.

Domů - jak divně to zní, když se tím myslí Mléčná dráha.

Teď tedy s ALTAIEM parkujeme ve velkém vzdušném přístavu, kde kromě relativně malé energetické stanice není vůbec nic. Odkud přilétají tisíce obřích lodí, které stojí na stráž nad Hororem? Odtud? Jsou vyzářeny

zdejší trojnásobným transmitterem a materializovány nad Hororem? Jsou ještě tam, nebo se už řítí planoucími sluncí Hororu, aby se objevily nad Kanálem nebo v systému Twin?

Právě to máme vyzkoumat a oznámit. V každém případě chceme udělat, co bude v našich silách. Věříme na budoucnost lidstva a nereptáme na osud. Ale to není podstatné. Deník Hegeteho Heghy budu muset někam schovat, aby ho Metanové nenašli. Rozumnější by bylo ho zničit, ale to bych nepřenesl přes srdce. ALTAI se třeba jednou vrátí do Mléčné dráhy. Nevím jak, ale nehodlám pohrřbávat naději.

My jsme dorazili do cíle. Otázkou zůstává, koho tu potkáme a co s námi udělá. Nemáme co ztratit a můžeme si dovolit věci, které by u Člověka s pudem sebezáchovy byly nemyslitelné.

Dovolte mi na závěr jeden žert: Cítím se stejně dobře jako opilý provazochodec na špičce Eiffelovky. Vám to nepřipadá vtipné? Ovšem: Za prvé nejste major Halgor Sörlund, jehož smysl pro humor je pověstný, za druhé z vás ani zítra ani za šest týdnů nebude socha a za třetí nesedíte v Pulci, který přistál na úplně prázdné ploše.

1. dubna 2401, 20,58 standardního času, major Halgor Sörlund.

Halgor Sörlund si odkášlal a rozhlédl se. Kabina byla maličká. Větší prostor seržantovi nepříslušel a už vůbec ne na lodi, která patřila do třídy pomocných plavidel. ,

Sörlund se na sebe zadíval do zrcadla, ušklíbnul se, a pak nechal deník sklouznout do vývodu větrací šachty za zrcadlem.

V reproduktoru palubního rozhlasu zapraskalo.

„Je dovoleno otázat se vysoce ctěného velitele, kdy se zmíněný pán hodlá vrátit na můstek?“

Sörlund zavřel oči. Poznal hlas Hegete Heghy.

1.

Major Halgor Sörlund vstoupil hlavním vchodem na můstek a rozhlédl se- Po levé straně svítila velká prosklená plocha vysokotlaké kabiny, ve které bylo pět Maahků. Celé hodiny se pokoušeli navázat rádiové spojení s jedinci svého druhu, ale nikdo jim neodpovídal. Ted' seděli na svých lůžkách a nehýbali se.

„Jako medituující ropuchy,“ nechal se slyšet Hegete Hegha. „Máš něco nového, veliteli?“

Nadporučík Cole Harper, vysoký, štíhlý, s tmavými ježatými vlasy, potlačil úsměv. Se svou klidnou letorou zažehnával jiskření v mužstvu. Jeho oborem byla biofyzika, Hegete byl robotik.

Sörlund apaticky mávnul rukou.

„Nic. Co dělají naši přátelé?“

Seržant Hegete Hegha se zvedl a Sörlund se bezděčně zadíval na jeho protézu. Hegete za sebou trochu tahal levou nohu, i když to díky dokonale konstrukci protézy neměl zapotřebí. Šoural se můstkem, bezdůvodně kopl do nějakého přístroje a zastavil se u okna do vysokotlaké kabiny. Měřila osm krát osm metrů a speciální automatika vháněla dovnitř směs vodíku, metanu, amoniaku a stopových prvků, která byla pro Člověka jedovatá. Ani tlak by nebyl snesitelný.

Hegetemu Heghovi bylo osmadvacet let, byl vysoký a hubený a stále ještě se o něm vědělo, že byl olympijským vítězem v běhu na dlouhé tratě. Pod přilbou skafandru bylo vidět Černé kudrnaté vlasy.

„Už hodinu se nepokoušeli získat velení," řekl seržant Imar Arcus, inženýr silnoprůdů. Jeho široký obličej vyjadřoval nespokojenost. Arcus byl impulzivní a spoléhal na svou sílu.

„Hm... Jinak nic?" zeptal se Sörlund.

Poručík Son-Hao, pátý muž jejich týmu, se nevesele usmál. Jeho útlé tělo se téměř ztrácelo v křesle s vysokým opěradlem. Son-Hao byl kos-mochemik. Kromě své odbornosti byl ještě mistr v rozvíjení nerealizovatelných myšlenek.

Arcusova impulzivita, Hegetův cynismus, Harperův neotřesitelný klid a Sörlundova letargie patřily k těmto mužům tak jako dobrá loď patří k dobrým kosmonautům. Byli mužstvem, které stmelil společný osud. Rozdíly v jejich psychice shledala solární zpravodajská služba za ideální a žádoucí.

Halgor Sörlund se vrhl do velitelského křesla. Na pět Maahků se sotva podíval. Hegete stál pořád před jejich kabinou.

V širším slova smyslu byli Maahkové humanoidní bytosti. Měli statná těla o výšce 2,20 metru a rozpětí ramen 1,50 m. Byli velmi silní a snášeli gravitaci mezi 2,9 a 3,1 g.

Jejich světlešedá šupinatá kůže se jen nepatrně lišila od uniforem, podobných kombinézám. Krátké, svalnaté nohy měly kosti a klouby jako lidské končetiny.

Jinak už vypadaly dlouhé a silné paže. Byly bez kostí a končily šesti vysoce elastickými prsty rovněž bez kostí.

Inteligence Maahků byla vysoká a nebylo divu, že přivedli staré Arkonidany na práh záhuby. Atlan tvrdil, že by Impérium zaniklo už před deseti tisíci lety, kdyby se v posledním okamžiku nepodařilo vyvinout super-zbraň, tak zvaná konvertorová děla. Metanové, v jejichž prvních liniích stáli Maahkové, byli napadeni a zničeni. Tedy - lidé se domnívali, že je zničili.

Teď tu byly nové teorie. Na konci válek s Metany se několika velitelům z národa Maahků muselo podařit proniknout do galaktického šestiúhelní-

kového transmiteru a během hyperenergetického transportu se těchto několik Maahků dostalo do kontrolní stanice v Andromedě. Později našli možnost, jak opustit vyhlazovací linii Mistrů ostrovů a proniknout až do Andromedy, kde založili novou kulturu.

Prakticky žádný pozemský vědec se nepřikláněl k názoru, že by Meta-nové mohli být totožní s tak zvanými Mistry ostrovů. Na to nebyli mimo Mléčnou dráhu dostatečně dlouho. Sluneční transmitery se svými umělými planetami byly podstatně starší. Bylo konstatováno pouze to, že Maahkové jsou se skutečnými pány Andromedy ve více či méně přátelském styku. Maahkové byli dvojpohlavní vejce-rodí savci. Tady se jevil velmi podstatný rozdíl od humanoidních inteligencí Arkonidanu a Pozemšťanů.

Rozhodujícím faktorem populační politiky a s tím spojeným stavem vojsk byla skutečnost, že jeden vrh obsahuje devět vajec a mláďata že dosahují pohlavní zralosti po třech a půl měsících.

Tato obrovská reprodukční schopnost byla důvodem katastrofální porážky Arkonidanu.

Metanové nikdy neměli nouzi o posádku lodí a tento problém se neobjevil ani po bitvách, ve kterých utrpěli obrovské ztráty. Po technické stránce se Arkonidanům nemohli rovnat, ale Čeho mohli Maahkové díky své rozmnožovací schopnosti dosáhnout během deseti tisíc let? Vybudovali nové impérium?

Jeden z Maahků vstal a přiblížil se k přepážce. Hegete se musel držet, aby neustoupil. Metanova hlava byla

pevně spojena s tělem a zepředu měla tvar pŕlměsíce, který se klenul od ramene k rameni v délce pŕldruhého metru.

Ze strany bylo vidět, že onen pŕlměsíc se nahoru zužuje a vytváří ostří, na kterém sedí čtyři veliké OČÍ, umožňující rozhled v úhlu tři sta Šedesát stupňů. Za těchto okolností nebylo nutné, aby se hlava otáčela.

Orgány čichu a sluchu byly sotva patrné. Nejzřetelnější byla ústa s tenkými, dvacet centimetrů dlouhými rty s dravčími zuby. Byly umístěné na poněkud vrásčitém přechodu mezi hlavou a hrudí a sloužily k přijímání potravy v lidském slova smyslu. Tvoření hlásek bylo rovněž humanoidní. Jazykem Maahků je kraahmak.

Pět mužů z ALTAIE se mu naučilo, ale Maahkové doposud nepřišli na to, že jim Pozemšťané rozumějí každé slovo. Navenek totiž používali přenosné translátory.

Imar Arcus se zvedl a postavil se vedle Heghy.

„Co zase chce?“ zeptal se nepřátelsky. „Ať na mě nechodí s těmi svými návrhy! V žádném případě jim nepře-necháme velení nad ALTAIEM!“

„Klid!“ zavrčel Sörlund. „Co chce?“

Z reproduktoru translátoru zaznělo:

„Chceme vás ještě jednou poprosit, abyste nám předali ALTAI. Netušíte, co vás tady čeká. Naše volání nebylo zodpovězeno. Vy- tady stojíte v přístavu a nikdo se o vás nestará. Už nejsme ve vaší galaxii a taky ne v prázdném prostoru s umělými přijímacími stanicemi.“

„To jsme nevěděli,“ ušklíbnul se Hegete. „Čekáme a bašta.“

„Dopouštíte se veliké chyby. Musíte odstartovat. Ihned.“

„Proč?“

Na Maahkovi nebylo znát žádnou nervozitu. „Slyšíte mě? Proč neodpovídáte? Musíte odstartovat!“

Sörlund se zvedl z velitelského křesla. „Tady nemůže být ani pět minut klid,“ zavrčel. „Budu mluvit já, Hegete.“ Uchopil mikrofon a s překvapující silou odstrčil Hegeteho stranou.

„Poslyšte, takhle to dál nepůjde,“ promluvil k Maahkovi. „Vy celé dny požadujete velení nad naší lodí, a přitom nám nejste schopni vysvětlit svoje jednání. My jsme vás osvobodili z moci solární zpravodajské služby proto, abychom měli někoho, kdo se přimluví za naši věc. Nechci honem startovat jen proto, že mě neznámí nechají čekat.“

„Dopouštíte se strašlivého omylu.“ Sörlund si vzdychla „To už jste říkali. Mne se zdá, kamaráde, že se bojíte víc o svou kůži než o naši. Sice nevím, co by vám vaši lidé mohli udělat, ale prostě mám ten dojem. My jsme dezertovali, abychom navázali spojení s šéfem vaší vlády nebo vrchním velitelem. Chceme zabránit válce mezi inteligencí Mléčné dráhy a vaším lidem. Jsme přesvědčeni, že rozhovor v pravý čas ponese ovoce-Proč bychom tedy měli startovat, když jsme se sem s takovou námahou dostali? Nepřipadá vám to nelogické?“

„To byla dlouhá řeč!“ ušklíbl se Hegha. „Zeptej se ho, proč nás nenapadli lodi, hlídkující u Hororu.“

„To je zbytečné,“ odpověděl Sörlund. „Naši přátelé mají tajemství, které nám svěří až na poslední chvíli.“

„Až bude pozdě,“ vylepšil to Cole Harper. „Nechtě je na pokoji. Přístav je prázdný, v palivové stanici není ani noha. Jestli chce Hegete něco podniknout, ať tam zajde a podívá se, jak fungují přístroje. To uklidní nervy. Arcus ať zjistí, jestli se dají štípat ty skleněné stromy, co jsou vidět v dálce. Třeba budeme jednou potřebovat dříví na podpal.“ „Kde bereš ten klid?“

Cole pokrčil rameny. „Vrozený talent. Zdrímnete si?“

„Čert aby tě vzal!“ zavrčel Arcus. „Já jdu odjít zbraně.“

„To neuděláš!“ řekl Sörlund. „Ale... Náš přítel se odvrací. Že by nám rozuměl?“

Hegete se otočil na podpatku své protězy a vrátil se na místo. Zmínka o zbraních mu připomněla tajnou speciální výzbroj, kterou do ALTAIE zabudovali odborníci Solární zpravodajské služby. Patřily k ní výkonné

hypervystílače uvnitř jeho umělé nohy i mikrodeflektor, jehož pole bylo tak silné, že dokázalo učinit neviditelnými všech pět mužů. Kdy budou tyto přístroje nasazeny, když se o příchozí nikdo nestará?

Sörlund mávnul rukou, pověsil

translátor k opasku své kombinézy a posadil se.

Všichni se zadívali na panoramatickou obrazovku. Obraz byl stejný už několik hodin.

Daleko za přístavem se k nebi zvedaly hory. Ze tří modrých obřích sluncí tohoto umělého systému byla nad obzorem dvě. Jedno na severu, z druhého byl vidět jen srpek v jihovýchodním sektoru.

Hory se třpytily jako střepiny křišťálového skla. Západně od přístavu bylo vidět několik rostlin zcela neznámých forem a odporujících biologickým zákonům kyslíkové planety.

Halgor Sörtund se rozhodl: „Jestliže se během hodiny nikdo neobjeví, pokusíme se o start. Bez diskuse. To Je rozkaz.“

2.

Major Halgor Sörlund, muž s bleskovými reakcemi, se lekl nejdřív:

„Pozor!“

Cole Harper byl vytržen z dřímoty, zvedl opěradlo svého křesla a naklonil se nad kontrolky.

hnar Arcus se díval na obrazovku. „Strašidla?“ nechal se slyšet Hegete Hegha.

Když i on pocítil, že se ALTAI zvedl od země a bez pocitu přetížení nabral na rychlosti, hvízdnul.

„Přece jen tu někdo je,“ prohlásil Sörlund. „Hlavně teď neztrácejte nervy. Buď to si nás konečně všimli, nebo ukončili nějaký test.“

„Výška čtyři tisíce metrů,“ hlásil

Arcus. „Co to má znamenat? Kam nás vlečou?“

Nikdo neodpověděl. Arcus sevřel rty a nevlídně se rozhlédl. Přitom si všiml, že se Maahkové zvedli a natlačili u průhledného pancéřovaného okénka.

„Pokuste se o útěk!“ zazněl z reproduktoru hlas jejich mluvčího. „Poslouchejte mě přece!“

„Tak už nám konečně prozradte, čeho se bojíte,“ odpověděl Sörlund. „Pak si promluvíme o vašem návrhu.“

Mluvčí se otočil ke svým společníkům. Hovor byl očividně vzrušenější, než měly tyto bytosti ve zvyku.

Pět Pozemšťanů rozumělo každému slovu.

„Mluví o věcech, které neznám,“ zašeptal Hegete. „Co je to, ksakru khunuke? Zná někdo z vás ten pojem?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Son-Hao. „Znám khonaket, a to je lehkomyšlnost.“

„Podívejte se! Pohybujeme se podél řetězce přesně stejných stanic. Patrně

vytvářejí transportní pole."

„Šílený svět!" zašeptal sám pro sebe Hegete. „Tyhle extrémní vodíkového světa mi jsou protivné. Průměrná teplota je tu 82 stupňů Celsia a gravitace 2,45 g- A kdybychom vylezli z lodi bez tlakového obleku, je po nás. Kromě toho bychom se okamžitě udusili. Rád bych věděl, k jakému omylu došlo, když vznikala tato planeta a bytosti, které tu žijí."

„To nebyl omyl," odpověděl biofyzik Harper. „V univerzu se nic neděje náhodou a nic nevzniklo bez vzájemného působení příčiny a následku. Tvzení, že nějaká věc není na místě, považuji za rouhání. Meta-nové jsou formou života jako my. Co vlastně víme o nevyčerpatelné tvořivé síle a rozmanitosti přírody? Známe tisíce živých bytostí a jedna se nepodobá druhé. Musí být i takovéhle planety, Hegete."

„Stejně mě štve."

„Tvoje věc. Když vylezeš ven bez ochranného oděvu, zemřeš. Když vysadíš Metany na Zemi, udusí se. Tudíž..."

„... je zbytečné, aby dva tak rozdílné druhy bojovaly proti sobě. To jsi chtěl říct?" vložil se Sörlund.

„Jak nějak. Ostatně mám nápad."

„Mít nápady přísluší mně," otočil se Son-Hao.

„Myslím na Allana D. Mercanta a Perry Rhodana," řekl tiše Harper. „Vůbec si nejsem jistý, že jsme sem byli posláni s úkolem, abychom nepříteli způsobili co nejvíc škod tím, že odhalíme jeho tajemství. Mně se zdá, jako by Velký administrátor měl na zřeteli ještě jednu věc. Jistě, je pro nás důležité dovědět se něco o strategii Maahků, ale to by bylo důležité jen tehdy, pokud skutečně připravují útok na Mléčnou dráhu. Ale co když tady takové plány nejsou nebo se teprve zvažují? My jsme dobyli dvě přijímací transmitterové stanice- Planetární systém Twin máme pod kontrolou a Horor jsme zpustošili jako vandalové."

„To nařídil sám šéf," řekl Arcus, „a já bych se na jeho místě zachoval stejně. Šli mu po krku, tak udeřil on."

„To je otázka názoru," řekl Sörlund. „Támhle vidím další stanici. Opravdu jsme jimi vedeni."

Cole Harper se nedal vyrušit z úvah. „Pokud dobře rozumím Rhodanovi a Mercantovi, máme kromě špionáže ještě jeden úkol. Výpovědi, které máme učinit k zamaskování našeho pravého poslání, mají vyjadřovat připravenost lidstva k mírové koexistenci, jsme tedy poslové míru. Jestliže nebudeme vyslyšeni nebo obdržíme zápornou odpověď, musíme se pokusit aspoň o urovnání vztahů. Maahkové musí z našich slov pochopit, že u nás jsou lidé, kteří si nepřejí zničující střetnutí podle vzoru arkonských metanových válek. Pokud jsou rozumní nebo se rozumnými stali, musí dojít k logickému závěru, že náš kyslíkový svět je pro ně stejně nepoužitelný jako pro nás

jejich vodíkový. Tvrdím, že Šéf to pochopil. Ovšem muž jako on ví dobře, že bez dobré vůle Metanů k dorozumění nedojde."

„A oni mají dobrou vůli?" zeptal se Sörlund.

„Odpovím kladně. Mají rozdílný pohled na svět, ale jsou to vyslovení logici. Až dosud jsme jim nepřišli apli prsty."

Hegete se úsečně zasmál: „A kdo zničil pevnost?"

„Inteligentní bytosti, zvyklé na boj, tohle pochopí. Pevnost se vynořila na našem území a my jsme museli něco podniknout. Z vojenského i politického hlediska jde o bezvýznamný incident. Jsem si jistý, že Rhodan vkládá do naší mise velkou naději. Jsme prvními vyslanci lidstva v Ml-hovině Andromedy."

„Jak úžasné!" prohlásil Hegete Hegha.

„Cynismus není na místě, seržante," okřikl jej Sörlund. „Cole, bezvýhradně bych s tebou souhlasil, kdybys něco nepřehlédl. - Pokud jsou Maahkové Mistři ostrovů, dopadne to pravděpodobně tak, jak naznačuješ. I já je považuji za příliš rozumné než aby se pustili do ničivé války. Nijak bychom si nestáli v cestě. Ovšem pokud jsou jen bytostmi, které přijímají rozkazy od jiných, nikdy se nestaneme posly míru, ale zůstaneme tajnými agenty. Nedělej si žádné iluze. Maahkové nejsou pány Andromedy! Když sem před deseti tisíci lety přišli, mohlo k tomu dojít jen za souhlasu oné inteligence, která už dávno předtím vybudovala Šestiúhelníkový transponder a vyhlazovací stanice před Andromedou. Lodě Maahků, pronásledované Arkonidany, by se bez souhlasu skutečných pánů nikdy nedostaly do této trpasličí mlhoviny. Vzpomeň si na planetární systém Twin a na Horor." Cole Harper neodpověděl, protože Sörlund měl pravdu. Bylo jisté, že Maahkové byli vzati na milost. Proč, to zůstávalo otázkou. Podle jedné teorie je Mistři ostrovů přijali jen díky obrovské vojenské síle, jako potravu pro děla. „Oni mají strach! Podívejte!" vykřikl Imar Are u s.

Maahkové si navlékali skafandry a zaklapovali přilby. Vypadali ještě podivněji než předtím.

Let Pulce se čtyřnásobně zrychlil, ale tření nebylo dosud tak vysoké, aby se automaticky zapojil ochranný štít. Pod ALTAIEM ubíhala neznámá krajina s vodními plochami. Rozlehlé pláně s drobným křišťálovým porostem přešly do kamenité pouště, dál se táhly horské hřebeny a údolí, zarostlá skleněnými lesy.

Sörlund se otrásl. O deset minut později se obraz krajiny změnil. Až doposud neviděli žádné město nebo alespoň stopy po osídlení, ale nyní se na horizontu objevily věže. Od této chvíle šlo všechno strašně rychle.

ALTAI se najednou vznášel nad vzdušným přístavem tak obřích rozměrů, že ani ze značné výšky neviděli jeho konec.

Ale ani to na ně neudělalo zvláštní dojem. Obrovské přístavy jsou všude v

galaxii a muže jako je Halgor Sörlund nemůže zaskočit pohled na budovy a jámy, ovládací stanice všeho druhu, elektrárny, navigační věže a vysílače.

To, že přece jen byli překvapeni, mělo jiný důvod.

Halgor Sörlund seděl bez hnutí ve velitelském křesle nakloněný dopředu a s rukama na opěradle.

Přístav byl skutečně obrovský. Přímo gigantický. Přesto sotva stačil, aby pojal nesčetná černá plavidla.

A byla to docela jiná plavidla než lodě tužkového tvaru. Největší z nich měřily dva a půl tisíce metrů krát pět

set metrů a podobaly se gigantickým válcům s polokulovou přídí a kónicky vybíhající zádí. Na přistávací ploše ležely po délce.

Tu a tam bylo vidět typy s vyčnívajícími stabilizačními křídélky. Byly to malé lodě, určené pro lety v atmosféře planety. Ve volném prostoru byla křídélka a jiná aerodynamická zařízení zbytečná.

Pozemská plavidla z počátků dobývání vesmíru dosedala vždy na zád'-Maahkové přistávací v horizontále, ačkoliv by si jejich válcovité lodě díky velkému průměru mohly dovolit vertikální polohu. Přistávací vzpěry by jen musely být dostatečně silné a roztažené do Šířky.

Imaru Arcusovi se to stejně nelíbilo. „Nesmysl, holý nesmysl! Připouštím, že ty jejich kocábky leží na břiše bezpečně jako placka, ale stejně je to nesmysl. Když nastupuje posádka, musí použít stěny jako podlahu a teprve když se loď zvedne nosem nahoru, vzniknou stropy a podlaha. A pak, většina přístrojů je přizpůsobená k poloze za letu. Takže se musí přemísťovat. A jak je to s nákladem? To aby byl překládán za pomoci umělého gravitačního pole. Chápete to?"

Odpověděl mu Sörlund: „Oni docela jistě po přistání zapojí gravitační pole tak. Že paluba je stále pod nohama, i když loď leží na břiše."

„To chce fantazii," vmísil se Škodolibě Hegete. „Jen někdo musí vyřvávat o nesmyslech a nemožnostech. Ano, myšlenky jsou vzácné."

„Já jsem neřval!" ohradil se Arcus.

„Nevidíte to podstatné," přerušil je Sörlund a jeho vyčítavý pohled umlčel Hegeteho. „Vypadá to tak, jako by tam dole byla flotila, připravená k invazi. Tam pochodují statisíce a mizí v lodích!"

„Miliony," vylepšil to Harper s naprostou lhostejností. „To jsou miliony Maahků. A mají zbraně, jaké Jsem nikdy neviděl." *

ALTAI se pomalu snášel dolů. Imar Arcus vysunul přistávací vzpěry a přehodil páčku pohonu na nulu. Běžel už jen jediný článek, který zásoboval energií neutratizátor gravitace.

O chvíli později zazněla hydraulika, vysunující podpěry a malá loď stála v přístavu, jaký oko člověka nespatřilo.

Černé lodě, které působily impozantně už z výšky Čtyř tisíc metrů,

naplňovaly celý obzor. V trupech lodí byly otevřené příčky a plně automatizované nakládací zařízení dopravovalo zboží všeho druhu do zdánlivě bezedných nákladních prostor.

Mezi tím pochodovala mužstva po zuby ozbrojených Maahků.

Pozemšťané znali víceúčelové kombinézy Metanů. Pět Maahků v jejich kabině nosilo stejný oděv, který byl současně skafandrem i bojovou kombinézou.

Pozemšťané teď viděli jen několik lodí. Kolosy jim zcela zakrývaly výhled. Přesto bylo jisté, že Pulec přistál na okraji plochy a jen o několik set metrů dál se zvedaly k nebi věžovité stavby. Byly propojené rampami, po kterých se přemísťovala vozidla podobná tankům.

Sörlund zapnul vnější mikrofon. Všechny zvuky byly přehlušeny tem- ným duněním kroku pochodujících vojsk.

„Majore Sörlunde! Majore Sörlunde!”

Halgor se otočil a jeho hubený obličej vypadal ještě hubenější a unavenější. Všichni Maahkové stáli u okénka. Harper zapnul translátor.

„Slyším vás. Co chcete? Převzít velení?”

„Ne, rezignujeme na tento požadavek. Vlétli jste do svého neštěstí a my jsme tomu nedokázali zabránit- Můžete nám splnit prosbu?”

Sörlund zavřel oči a opřel se. „Měli jste mi říct, co znamenají ty pochodující oddíly.”

„To jsou výsadeková komanda. Posádky lodí jsou už na palubě.”

„Na koho se chystají? Na nás? Na Solární impérium?”

„To není pravda!”

„S tak zvanou pevností jste byli mnoho set tisíc světelných let odtud. Jak můžete vědět, jestli tyto lodě nejsou určené k odletu do Mléčné dráhy? Nebo je tu jiný protivník?”

„Vyloučeno. Vy pořád nic nechápete- Tady jsou jen Maahkové”

„V tak obrovském systému, který je vlastně galaxií? Vy mluvíte z cesty!”

Maahk ze sebe vyrazil zvuk, který zazněl jako vyštěknutí. „On se směje!” vykřiknul Arcus. „Rozumím,” řekl Sörlund. „Všechny intelligence, které před deseti tisíci lety žily v mlhovině Andro-Alfa, byly vyhlazeny. Celý prostor jste zabrali pro sebe.”

„Možná. Chci vám svěřit tajemství, majore. My nepatříme ke zdejšími Maahkům.”

„No a? Má to snad být důvod vašeho Jednání? Chápeme, že tu jste cizí. Pevnost je generační plavidlo, na kterém se bytost narodí, žije a zemře. Váš systém výběru je nelidský. Nemocní, staří a slabí jsou zabíjeni. To je nelidské, ale nikoliv nemaahkské. A teď přejdeme k vaší prosbě.”

„Umožněte nám útěk s malou pomocnou lodí. Došli jsme k přesvědčení, že by pro nás nebylo dobré, kdybychom byli vyslýcháni zdejšími vojenskými

velitelem."

, Sörlund přimhouřil oči. „Ptám se, z čeho máte strach."

„Musíte nás pochopit, veliteli. U nás není obvyklé padnout do zajetí. Dáte nám tu lod'?"

„To si nemůžu vzít na svědomí. Mohli by vás odstřelit hned na startu. Kromě toho vás potřebujeme jako svědky, že máme dobré úmysly. Nepustím vás. Kvůli naší bezpečnosti.*

„To je logické a tomu rozumíme. Především myslíte na sebe. Netrváme na útěku." Maahk vypnul translátor.

Hegete Hegha řekl: „To byla typická ukázka zdejší mentality. Lidé by udělali všechno, aby tě přesvědčili o nutnosti útěku. Oni říkají, že tvoje námitka je logická a je to vyřízené. Nechtěl bych být v tvé kůži při nastávajícím vyjednávání."

„Dojde k němu?", zeptal se Son-Hao.

„Kdyby nás chtěli zabít, udělali to už na Hororu," řekl major. „Ne, oni jsou na nás zvědaví."

Na obrazovkách se stále ještě pohybovaly pochodující oddíly, svazky obrněnců a na energetických polích se vznášela bojová vozidla podivných tvarů. Kuželovité hlavně děl Čněly k nebi, na kterém stála dvě modrá slunce.

Malé pozemské lodi si nikdo nevšímal. Mohutní Metanové pochodovali kolem a jen některý důstojník se otočil a upřel Čtyři oči na kulovité těleso Pulce.

„Kvůli lepšímu dojmu jsme měli přiletět v superbojové lodi," poznamenal Hegete.

Sörlund se zachmuřeně usmál. „Měli jsme! Člověk není nikdy dost chytrý."

Nespouštěli oči z obrazovky a hovor utichl. Stísněně hleděli na množství materiálu i mužstva.

Cole Harper musel myslet na filmy, vyrobené Solární zpravodajskou službou. Její triky by Maahkové neměli odhalit. Pokud se vůbec v Mléčné dráze vyskytovaly inteligentní bytosti, které dokázaly provést dokonalý zastírací manévr, byli to specialisté Allana D. Mercanta.

Přidal se i Atlan. Byl jediným žijícím Arkonidanem, který měl zkušenosti z boje s Maahky. Jen Atlan

mohl nestranně poradit, jak přistoupit k bytostem, dýchajícím metan.

Myšlenky majora Sörlunda se ubíraly docela jinou cestou. Dupal nad problémem, s kým chtějí Maahkové bojovat. Pokud je tato obří flotila určena pro Mléčnou dráhu, dostane se tam jen pomocí slunečních transponderů. Jenže ty nejsou v moci Maahků, ale neznámého národa, kterému se říká Mistři ostrovů.

Co by udělal obratný tajný agent planety Země, kdyby se nacházel v majorově postavení? Pokusil by se využít nevole Maahků vůči Mistrům Ostrovů? Poštval by je proti sobě a potlačil tak v zárodku útok na Mléčnou dráhu?

Sörlund došel k závěru, že se k takovému úkolu nehodí. Šanci by snad mohl mít mutant z Rhodanova speciálního sboru, ne člověk zasvěcený smrti s běžným vzděláním důstojníka.

3.

Halgor Sörlund, robotik Hegete Hegha a energetik Imar Arcus vyzkoušeli tajné vybavení ALTAIE.

Na palubě bylo všechno, co dokázali specialisté Solární zpravodajské služby navařit ve svém čarodejnickém kotlíku. Jen ti, kteří se s prací specialistů seznámili, by mohli objevit přístroje a zbraně, skryté pomocí metod a zkušeností starých několik

set let. Pro Maahky a inteligentní bytosti

jiné mentality bylo takřka nemožné

zbraně najít a pokud by je i našli, jistě by nebyli schopni identifikovat bombu jako bombu. Na palubě AL-TAIE byla spousta konzerv. Co obsahují, to věděla jen posádka, jejíž paměťové stopy byly blokovány proti technickým i parapsychickým způsobům vyslýchání.

Zbraně a přístroje vypadaly tak,, že by je nikdo nepovažoval za zbraně ani kdyby je držel v ruce. Pozitronní regulace klimatizačního zařízení byla ve skutečnosti vysoce výkonným vysílačem a přijímačem.

Opěrky u křesel byly těžkými laserovými zbraněmi. Muži z tajné služby si nic neulehčili. Kdyby skryli zbraně do dutin, každý by je našel.

Několik minut po skončení kontroly se stěny kabiny rozžářily.

^^ ->

Už nebylo třeba sledovat obrazovku. Kabina lodi se stala průsvitnou, jako by byla ze skla.

Pod můstkem bylo vidět opláštění velkého reaktoru a vodiče vzplály oslňující modří.

Nikdo si nedokázal vysvětlit, jak Maahkové mohli zprůhlednit vysoce zahuštěnou a strukturálně zušlechťenou ocel trupu lodi.

Pozemšťané se nervózně dívali k ohromné budově, z jejíž věžovitých výstupků začaly proudit světle červené paprsky.

Sörlund považoval za pozoruhodné něco jiného! Pochodující jednotky se nijak nezajímaly o náhle průsvitný

ALTAI. Major z toho usoudil, že se jedná o běžný jev. Přilétající lodě byly patrně všechny kontrolovány pomocí této metody.

Sörlund neopustil svoje místo, choval se klidně a vyrovnaně. Pět Maahků se přitisklo k sobě a major se opět v duchu ptal, čeho se bojí. Přilétali jako spojenci lidí, kteří s nimi prokazatelně jednali slušně. Odporovalo by logice,

kdyby Maahkové chtěli příslušníky svého druhu trestat. Sörlund si odkašlal. „Pokud budeme osloveni, promluvíím já. Slyšel jsi, Hegete..?“

„Odkdy mě považuješ za nedoslýchavého?“

„Spíš za tvrdohlavého a nemístně cynického. Imare, i ty se musíš ovládat. Každá poznámka může být nebezpečná.“

Majorova poslední slova zanikla v zarachocení reproduktoru. Pak zazněl hlas. Neznámý řečník mluvil kraahmakem.

„Jste Arkonidané? Proč hovoříte neznámým jazykem?“

Sörlund zapojil translátora; Těch několik okamžiků využil ke zvážení odpovědi.

Maahkové se dokázali napojit na dorozumívací systém na palubě. Technicky to pro ně jistě byla hračka. Rozhodující ale byla skutečnost, že cizince považovali za Arkonidany, což předpokládala i tajná služba. Velká hra mohla začít.

„Hovoří major Halgor Sörlund, kapitán ALTAIE. Bohužel jsme nerozuměli. Teprve teď jsme zapojili překládači zařízení. Prosím, zopakujte!“

„Mluví Grek-1. Jste Arkonidané?“

„Grek-1? Nerozumím...“

Sörlund si nebyl docela jistý, zda Maahkové nedokážou Číst z mimiky tváře, a tak raději nasadil zcela nezúčastněný obličej.

Pojem Grek pocházel z metanových válek mezi Arkonidany a Metany. Protože humanoidní bytosti nebyly schopné zapamatovat si a správně vyslovovat symbolická jména-Maahků a rozlišovat je mezi sebou, byl zvolen hromadný pojem. Maahkové jej začali používat při styku se zajatými Arkonidany a během Četných, ale neúspěšných jednání.

Každý Maahk se jmenoval Grek a k tomu přidané Číslo odráželo služební hodnotu nebo politické postavení. Grek-1 byl vrchní velitel, na lodi kapitán. Číslování Greků mohlo jít až do stovek tisíců a bylo nejlepší metodou jak , Maahky oslovovat a respektovat jejich postavení.

Pozemšťané o tom byli informováni a pochopili, že k nim hovoří nejvyšší důstojník. Teď se ale odmlčel na příliš dlouhou dobu. Otázka ho patrně překvapila. Arkonidan přece musel vědět, kdo je Grek.

Když se Grek-1 stále neozýval, začal Sörlund: „Nevím, co to je Grek-1 a zároveň vás musím požádat, abyste nás nezaměňovali s Arkonidany-Potomkům tohoto degenerovaného národa se podobáme jen zevnějškem. Zprůhlednění vám muselo dokázat, že jsme organicky docela jiní. Jsme Pozemšťané a důstojníci Solární flotily. Zlomili jsme moc Arkonidanu a nastolili pořádek v naší galaxii.“

„Nejste Arkonidané?“ nechal se • slyšet neznámý hlas. Přístroj překládal jen smysl slov a pochopitelně zcela bezvýrazně. Pět agentů ale slyšelo i

originální zvuk a rozuměli každému slovu. Grek-1 byl vzrušený! Poslední otázku vyslovil se zatajeným dechem! Nejspíš nevěděl, že v galaxii žije jiná humanoidní inteligence než Arkonidané a jejich potomci.

Z dějin svého národa znal možná jiné, ale nehumanoidní rasy. Bytosti se zjevem Arkonidanu nečekal.

„Ne, jsme Pozemšťané," opakoval Sörlund se zjevnou nevolí. „Prosím, nesrovnávejte nás s Arkonidany. Jsme Pozemšťané a jako Členové Solárního impéria jsme pány Mléčné dráhy. Na palubě máme pět Maahků, které jsme osvobodili ze zajetí. Mohou potvrdit, co vám říkáme."

Pro Greka-1 bylo pět Metanů jen okrajovou záležitostí. Pro něj tu byly důležitější faktory. „Navedli jsme vás sem, protože jsme vás považovali za Arkonidany. Dovedete logicky myslet?"

Major se opřel do křesla. „Vy si děláte legraci. Copak si myslíte, že lze vyvinout loď s možností letu nadsvětelnou rychlostí bez logického uvážování? Každý výpočet je produkt logiky."

„Pak jste museli počítat s tím, že vás budeme považovat za Arkonidany."

„Přesně tak, jenže jste nám nedali příležitost vyvést vás z omylu."

Grek-1 se odmlčel a když se znovu ohlásil, jeho otázky už byly připraveny precizněji. „Kdo je odpovědný za dobytí obou transmitterových stanic?"

„Pochopitelně my. Sestřelili jsme strážní pevnost z Hororu."

„Vy jste sestřelili strážní pevnost? Vy..?"

Halgor cítil, že Maahk hoří zvědavostí. Byl zaskočený a nemohl pochopit, že v Mléčné dráze došlo ke střídání stráží.

„Maahkové, kteří jsou na palubě vaší lodi byli členy posádky strážní lodi?" zeptal se Grek-1.

„Ano. Osvobodili jsme je ze zajetí."

„Za jakým účelem?"

Sörlund cítil, že se začíná dostávat k věci. Naklonil se dopředu. „Abychom vám dokázali, jak nesmyslná by byla válka mezi vámi a Pozemšťany.

Zajatci vám povědí, jak došlo ke zničení pevnosti. Pronikla do našeho prostoru a zahájila palbu. My, tedy já a moji společníci jsme toho názoru, že už nesmíme opakovat válku podle vzoru starých Arkonidanu. Vaše a naše zájmy nikdy nemůžou být stejné. Naše planety jsou pro vás nevhodné a lidé nemohou osídlit vaše."

„Jste oficiálními vyslanci vaší vlády?"

Halgor pohlédl na svoje prsty, které se nepatrně chvěly. Rozhodující otázka padla. „Ne," odpověděl. „Jsme dezertéři Solární flotily."

„Takže zrádci svého druhu. Co si od toho slibujete?"

„Musím připomenout, že nikdy nebyli věrnější Pozemšťané než jsme my a v žádném případě nezrazujeme svůj lid. Podnikli jsme tento let proto, že jako bývalí příslušníci výzkumné skupiny dobře víme, co se dělo během

válek mezi Arkonidany a Maahky. Chceme zabránit podobnému neštěstí tím, že vám vyložíme, jaké riziko podstupujete při eventuálním napadení Mléčné dráhy. Dokážu vám, jak nelogické by bylo nepřátelství mezi námi, které prakticky už začalo útokem vaší pevnosti. Jenom proto jsme utekli a osvobodili těch pět zajatců. Stejně tak považuji za Žádoucí, abyste se ze záznamů zkoušek nových zbraní přesvědčili, jak je Země silná. Na palubě naší lodi není žádná taková zbraň. Postoupili jsme riziko cesty v naději, že budeme moci mluvit s rozhodujícími politiky i armádními činiteli. Posádka pevnosti nás považovala za podřadné. Musíte si sami učinit obrázek."

„Chcete nám předvést tajnou zbraň. Jak se to slučuje s vaším tvrzením, že nejste zrádci svého lidu?"

„Pustit film nebo předvést zbraň je rozdíl. Ze záběrů uvidíte jen účinek zbraně, ale žádné konstrukční detaily."

„Na zbraně, jejichž účinek znám, se můžu připravit."

„Na tyto ne. Poslyšte, tento rozhovor je zbytečný, jestliže nechcete vědět, co vám chceme ukázat. Ujistiťuji vás, že patříme k nejlepším Pozemšťanům. Víme, že naše hra je hra s ohněm, ale odvážili jsme se ji podniknout, protože z výpovědí zajatců víme, že umíte nestranně logicky myslet- Musí vás napadnout, jak nesmyslný by byl průnik do našeho prostoru. Nedostali byste se daleko;

Velký administrátor je připravený."

„Registrujeme vaše údaje, majore' Sörlunde. Trváte na tom, že přicházíte proto, abyste zachránili svůj druh před zánikem?"

Hegete Hegha se zasmál. Vstal a navzdory majorovu výhružnému pohledu přistoupil k průsvitné stěně a zadíval se na věž. „Já jsem seržant Hegha," řekl. „Náš lid nemůže být zachraňován před zánikem, protože se nikdy nedostane do postavení, které by ho přivedlo k záhubě. Dávejte pozor na jemný rozdíl mezi mou a vaší interpretací- Naproti tomu vás chci ujistit, že při přepadení naší Mléčné dráhy vzplane tisíc nebo třeba padesát tisíc sluncí, které chvíli předtím byly vašimi plavidly. Nepovažujte nás za blázny. Kdybyste na nás nebyli zvědaví, nenechali byste nás prolétnout Hororem. Chcete si vzít pod lupu cizince. Prosím, jsme tady. Testujte»si nás, pokládejte nám otázky. Vyslechněte si svoje lidi. Náš velitel vám už všechno řekl. My jen nechceme válku, to je všechno."

Hegete se vrátil na svoje místo. Grek-1 se ozval až po chvíli:

„Propusťte zajatce. Doved'te je k východu na dolním pólu lodi. Předpokládám, že je konstruována podle arkonského vzoru."

„Jistě," přisvědčil Sörlund. „Ovšem najdete podstatné rozdíly. Nespali jsme a rozvíjeli dobové poznatky."

„Jednejte podle mých příkazů."

S touto větou bylo spojení přerušeno. Opláštění lodi zasvítilo a o chvíli později bylo zase neprůhledné.

Sörlund vypnul translátor a zívnu.

„Maahkové mají první šok už za sebou," konstatoval Harper- „Logici jejich druhu chápou rychle a ještě rychleji "se učí. Pročpak ten Grek-1 mluvil s tolika pomlčkami? S kým se tam radil nebo koho se musel ptát? Vás to nenapadlo?"

„Ne, my nemáme tvůj brilantní rozum," ušklíbnul se Hegete. „Ostatně, oni nevědí, že mrtvým se nedá vyhrožovat."

„Ksakru, nemluv o tom!" vyjel Arcus.

„Klid," řekl velitelsky major.

„Kapitán namáhavě pracoval," poznamenal Hegete, „tak ho nepřetěžujte. Klid na palubě! Co uděláme s těmi pěti Maahky? Pustíme je?"

Halgor se zvedl z křesla. „Pustíme;

Imare, připrav se k otevření východu, Harper a Son-Hao budou mít pro jistotu odjištěné laserové paralyzátory. Mám pocit, že naši přátelé nebudou s odchodem srozuměni."

Pak Šel k tlakové komoře a zapnul translátor.

„Máme vás pustit ven. Ničeho se neobávejte a Grekovi-1 povězte pravdu. Byli bychom vám vděční, kdybyste zdejšího velitele dokázali přesvědčit, že nejsme zběhové. Jste připraveni? Máte zaklapnuté přilby?"

„Nechtěli jste nás poslechnout,"

odpověděl řečník. „Ted' je všechno ztracené."

„Nerozumím vám. Byli jsme přátelsky přijati, nebo snad ne?"

„Vzpomeňte si na mě, až dojdete k opačnému názoru."

Imar Arcus vyzkoušel vnější příčku a otevřel ventily u vnitřní. Jedovatá atmosféra unikla do malé vyrovnávací komory a vnitřní příčka se rozjela. Maahkové vstoupili do tlakové komory a zavřeli za sebou. Pumpy přečerpaly jedovatou směs zpátky do kajuty a do nastalého vakua začal proudit vzduch. V okamžiku, kdy zasvítila zelená kontrolka, byly podmínky v přetlakové komoře vyrovnány s vnitřním prostředím Pulce a vnější dveře se roztoustupily. Maahkové byli odříznuti od svých životních podmínek. Kráčeli můstkem a Son-Hao s Harperem stáli vedle pancéřovaných dveří, za kterými začínal antigravitační výtah.

Maahkové navzdory obavám nedělali žádné potíže. Jeden za druhým se nechali snést výtahem a čekali v přetlakové komoře u východu.

Pozemšťané je sledovali s rostoucím znepokojením. Když se vnější příčka roztoustupila a jedovatý vzduch planety Alfa-Centra pronikl dovnitř, Maahkové otevřeli přilby a v průzorech se objevily lesknoucí se oči.

„Jako by plakali/' zašeptal Harper. „Takhle vypadají odsouzení."

„Hlouposti," odbyl jej Hegete. „Patří k obyvatelům této planety. Přece je

nepopraví za to, že se dostali do zajetí. Hele, posílají jim naproti uvítací výbor!"

Vrásky v Sörlundově tváři se prohloubily. „Jak by se ti líbil pojem popravčí Četa? Nemůžu si pomoci, ale mně je zle."

Pět Maahků kráčelo vstříc ozbrojenému komandu. Pak se zastavili a zaujali podivný postoj. Zaťaté ruce přitiskli na ramena a rozkročili nohy. Vypadalo to, jako by vzdorovali příboji.

Sörlund zavřel vnější přičku a zapnul spodní kameru. Obraz byl nyní zřetelnější.

Maahkové stáli několik metrů od přistávací vzpěry. Deset uniformovaných přistoupilo k propuštěným zajatcům. Jeden z nich vypadal jako vysoký důstojník. Kráčel podél zpřímá stojících zajatců a kladl otázky.

„Tak vidíte," poznamenal Hegere. „Kdo se ptá, neodsuzuje. Proč nás ale chtěli přesvědčit, abychom jim předali ALTAI? Kam ho chtěli dopravit?"

Major pokrčil rameny. „Docela jistě ne do tohoto přístavu. Ten výslech trvá příliš dlouho."

Son-Hao mávnul rukou. „Oni přece nemůžou vyprávět o tom, co viděli a slyšeli. To bylo u nich zablokováno. Můžou podat hlášení jen o vojenské síle Solárního impéria a o vysoce rozvinuté technice. Kromě toho musí zdejší velitel dojít k závěru, že jsme dobře informováni..."

Sörlundův výkřik přerušil Son-Haovu řeč. Na obrazovce sjel blesk a pět ohromných postav zmizelo v ohni.

Sörlund sevřel opěrky svého křesla. „To JSOU d'áblové," zamumlal pro sebe. „Jednoduše je odpráskli. Bez řádného soudu. Už chápu, proč sem nechtěli." „Klid" naléhal Cole Harper. „Neznáme zdejší mravy. Otázkou je, proč byli ti zajatci zastřeleni tak rychle. Patří snad ke kodexu ctí zdejších bytostí nedal se zajmout?"

Sörlundovy rty se podobaly bez-krevným linkám. „Brzy se to dozvíme. Jistě nejde jen o čest. Maahkové jsou příliš chytrí na to, aby kvůli takové hlouposti zabili pět důležitých svědků. Museli mít jiný důvod a zajatci jej znali."

Imar Arcus se zeptal: „A kdo nám zaručí, že neskončíme stejně?"

Sörlund se suše zasmál. „Optimisto! Naším osudem není zemřít tak rychle a bezbolestně. Budeme vláčeni od jedné vyslyšací místnosti ke druhé a nuceni k pravdivé výpovědi mechanickými, parapsychickými a terapeutickými metodami. Budou s námi jednat mile, o deset minut později bestiálně a zase přehnaně přátelsky. Jestliže řekneme slovo o naší operaci mozku, je naše poslání ztracené. Dezertéři se přece nedávají operovat předními specialisty na lobotomii, ti se v tichosti seberou a zmizí a jsou rádi, že je nikdo neviděl. Co na mě tak koukáte? Snad jste si nemysleli, že cesta do Andromedy bude procházka kvetoucí zahradou?"

Hegha kopnul svou protézou do mechanismu velitelského křesla tak, že se rozložilo na lůžko. „Harpere, dej mu injekci!“ zavrčel.

„Čerta starého udělá,“ řekl Sörlund. „Chtěl jsem vám jen nastínit, co vás čeká.“

4.

Začal pátý výslech a byl u něj zase Oskar, jak pojmenovali komunikačního robota neznámého velitele.

Oskar byla červeně svítící koule o průměru dvou metrů, která se pomocí antigravitačních poli vznášela nad zemí. Robot sloužil jako pohyblivá spojovací stanice a tlumočnick rozkazů.

Třpytivé kouli neuniklo ani slovo a pro Pozemšťany byla jako zlý sen.

Závažným se ukázalo zjištění, že Maahkové opravdu nejsou totožní s'tak zvanými Mistry ostrovů. Sice se o tom už dávno pochybovalo, ale jistota byla přece jen šokem.

Otázky, námitky a pokyny, které zněly z reprodukčního zařízení vznášejícího se robota, byly pro Pozemšťany nesrozumitelné. Oskar používal neznámý jazyk. Co robot řekl, bylo možné pochopit pouze z reakcí vyslýchajících důstojníků a následných otázek.

Věc byla jasná: Metanové z planety Alfa-Centra jen plnili něčí rozkazy. Sami nerozhodovali o ničem.

Útok na Mléčnou dráhu už byl hotovým faktem. Agenti se to dověděli z rozhovorů, vedených v kraahmaku. Nevěděli jen jak a kde dojde k ofenzívě. Rozumové pohnutky nebyly známy. Zdálo se, že Maahkům je docela jedno, jestli je válka proti Zemi vojensky nezbytná a zda má smysl nebo ne. Námitky Pozemšťanů odbývali stereotypními rčeními a takové chování nebylo v souladu s myšlenkovými schopnostmi bytostí, které Atlan poznal jako vynikající vojáky a neselhávající logiky.

Sörlund byl nucen změnit taktiku. S logickými námitkami a přesvědčivými argumenty se nikam nedostal.

Po čtvrtém výslechu, který obsahoval mimo jiné i rozhovor v hypnóze[^] byli Pozemšťané jako obvykle dor praveni do Pulce. Maahkové se nijak nenamáhali, aby pro ně vybudovali místnost s kyslíkovou atmosférou. Kromě reaktoru, který zásoboval energií klimatizaci a absorbér přitažlivosti, byly všechny ostatní agregáty mimo provoz. Start byl beztak nemožný, protože by byli ihned sestřeleni.

Malý pozitronní mozek na ALTAI už vyčerpал všechny argumenty a navrhl poslední eventualitu, jak zabránit útoku: Nedbat na předchozí taktiku a pokusit se přejít na pole psychologického zašpásování. K tomu bylo žádoucí operovat domnělou mocí Solárního impéria.

Opět stanuli v šestiúhelníkovém sále. Podlaha z hlazeného kamene se chvěla vibracemi ohromných strojů, Vpravo byly vyslýchací místnosti lé-

kařské stanice, vlevo řada pokojů se zařízením, které rovněž používala tajná služba Maahků.

Pět Pozemšťanů mělo na sobě relativně těžké skafandry. Tlak vzduchu by byl bez ochranných polí vražedný a nebylo záhodno neustále zapínat a vypínat přístroje.

Důstojníci tajné služby, kteří je vyslýchali, používali Špinavého triku:

Tu a tam vyřadili z provozu absorbéry a vystavili Pozemšťany gravitaci o síle 2,45 g.

Vyslýchající důstojníci patřili ke specialistům proslulé zpravodajské služby.

Atlan vypověděl o jejich nevšední inteligenci a mimořádné

chladnokrevnosti. Staří Arkonidané připisovali své porážky výhradně perfektně fungující přípravné práci zpravodajské služby Maahků.

Pět agentů přesto došlo k názoru, že tyto bytosti nejsou schopnější než muži Solární tajné služby.

Maahkové se objevili opět s tou rudě svítící koulí.

S Pozemšťany se od prvního okamžiku zacházelo jako se zajatci, nikoliv jako s posly míru. První dva výsledky trvaly osmnáct hodin a měly osvětlit důvody údajného útěku.

Důstojníci pozemské tajné služby byli důkladní a nic nepřehlédli. Maahkové byli ještě důkladnější. Pozemšťané neměli jinou možnost než rezignovat na jakoukoliv sólovou akci a bezvýhradně dodržet výpovědi, určené solární rozvědkou.

Dokonce i Hegete Hegha, Šprýmař, který měl vždy spoustu řečí, rezignoval na improvizace. Hned první

pokus skončil málem katastrofou a trvalo tři hodiny než hodnověrně vysvětlil státní formu Impéria, o které původně žertoval.

Začal pátý psychický souboj s třinácti nehumanoidními bytostmi. Tentokrát se chovaly zdvořile a v jistých mezích dokonce srdečně.

Sörlund ve vhodné chvíli požádal o vysvětlení poprav y pěti Maahků a dokonce prohlásil, že Pozemšťané považují za nutný řádný soud.

Grek-1 jim sdělil toto: Pět Maahků nebylo zabito kvůli tomu, že se dostali do zajetí. Posádka pevnosti tvořili párioové, kteří se před několika tisíci lety oddělili od původních Maahků. Dále: Posádka pevnosti si během boje u Hororu počínala nezodpovědně. Nevyžádala si podrobné rozkazy a bez přípravy se vynořila v planetárním systému Twin.

Sörlund si nechal vyhodnotit tyto informace a pozitronika došla k pozoruhodnému závěru:

Kdyby se posádka pevnosti nedala zlákat k útoku na Kabalo, Pozemšťané by se nikdy nedověděli o existenci Metanů. Nemohli by shromáždit žádné informace a taky by neodhalili strukturu zeleného ochranného štítu. Ostatně, nejdůležitější osobnosti Solárního impéria by se nikdy nevrátily do své říše-

Bud' to by zůstaly ve formě mikrobystostí na palubě pevnosti, nebo by jednoduše byly odstraněny.

To byla velice důležitá informace. Od tohoto okamžiku agenti věděli, proč se Maahkové báli o život.

Grek-1 je zcela právem považoval za odpovědné za prozrazení nového vze-stupu Maahků, který měl pro bytosti dýchající kyslík zůstat tajemstvím. To jen posílilo Sörlundův názor, že je nutné vyzdvihnout sílu impéria. Byl to poslední prostředek na zastavení ofenzívy.

5.

K projekci používali velkou obrazovku a z ALTAIE přinesli projektor. Podobné filmy Maahkové nikdy neviděli. Taky to byly zázraky trikové techniky. Jednalo se o relativně krátké pásy.

Z obrovských přistávacích ploch se zvedala plavidla, jaké lidstvo ani ne-vlastnilo, ani nikdy nevidělo. Mezi jednotlivé záběry byly vmontované opravdové snímky z manévru floty.

Jako objekt byla použita Čtrnáctá

eskadra superbojových lodí s kulovými obry o průměru patnácti set metrů.

Obrana proti útoku Bluesanů na nějaký okrajový planetární systém vypadala jako strašlivý úder v hlubinách vesmíru.

To byl začátek filmu. Ostatní scény byly jen trikové záběry. Velitel čtrnácté eskadry volá o pomoc. Z meziprostoru se do normálního vesmíru vynořují objekty, vlastně produkty fantazie pozemských umělců. Super^ bojovní obři najednou vypadají nepatrně vedle lodí, které mají v průměru osm tisíc metrů.

Byla to opravdu působivá scéna

a na Maahky musí mít demoralizující dojem.

;Druhý film, jehož úvodní titulky vyzývaly k přísnému utajení, předváděl první hromadné nasazení nové zbraně, která může být použita na rychle se pohybující cíle i stojící objekty.

Neobývaný planetární systém byl zničen během čtyř minut. Tři planety se roztáhly do fialově svítící plynové koule a splynuly do jediné rudé vlny, která zasáhla centrální hvězdu systému. Plynová koule vybuchla a zmizela v hyperprostoru.

Jiné scény ukazovaly zničení floty útočících Bluesanů. Opět se jednalo o trikové záběry. Osm set lodí potkal stejný osud jako ten planetární systém. Tím Halgor Sörlund ukončil promítání, Imar Arcus vypnul projektor a zbylé mikrofilmy vložil do natažené ruky důstojníka tajné služby.

„Ještě toho nemáte plný zuby?“ nechal se slyšet Hegete Hegha. „Nebo žádný nemáte? Já jsem sice jen člověk, kterej nemá k službám tak logicky myslící mozek jako Maahkové, ale stejně se v duchu ptám, jak je možný něco takového jednoduše prohlédnout. Spíte snad s otevřenýma očima?“

Ksakru, vždyť máte Čtyři, takže vidíte víc než já. Na vašem místě bych si takovej ohňostroj odpustil. Tohle byly zbraně na pětidimenzionální bázi a na ně neplatí ten váš zelený ochranný štít."

„Děkuji za výklad," odpověděl Grek-1.

Hegete zrudl zlostí. Sörlund věděl, že teď dojde k ostrému střetu, ale nezabránil mu. Kromě toho cítil bolestivé napětí v nohou. Pokusil se je ignorovat, i když v podvědomí zpanikařil. Toto napětí bylo podle výpovědi obětí Medúzina moru prvním příznakem konečné fáze nemoci.

Sörlund zatlačil myšlenku na smrt hluboko do podvědomí a soustředil se na Hegetovu odpověď. Nedala na sebe čekat.

„Kdybyste věděli, co to znamená prostoduchá ovce, hned bych vás tak pojmenoval. Ale i tak by přirovnání pokulhávalo, protože vy nemáte pocity ani jako ovce. No dobře, konec hrátek. Dověděli jste se všechno, co jste se chtěli dovědět a my jsme došli k přesvědčení, že nechcete být rozumní. Od této chvíle přestáváme používat rozumové argumenty a už vám nebudeme předvádět sílu Impéria. Leťte si tam a nechtě se zničit. Naše mise ztroskotala. Mě to mrzí a zbývá mi jen doufat, že naši představitelé uznají, že nejsme dezertéři v obvyčejném slova smyslu, ale lidé, kteří se marně pokoušeli poučit čtyřo-ké bláznů. Tím končím. Smím se zeptat, co s námi chcete dělat?"

Hegete se ostentativně zadíval na červenou kouli, která se vznášela vedle stolu, za kterým sedělo třináct důstojníků.

Grek-1 se nepohnul.

„Mohl bych vás zbavit téhle věci," ušklíbnul se Arcus a ukázal na robota.

„Co byste řekli takové službičce?"

Sörlund zavřel oči. Byl unavený.

Naopak Arcus se stal útočným a zjevně chtěl Maahky vylákat ze zálohy.

Grek-13 vypnul translátor, který byl vymontován z lodi a instalován v této místnosti. Až doposud jej důstojníci tajné služby vypnuli dvakrát a vždycky se pak radili. Jedovatý vzduch byl dobrým vodičem zvuku a pět agentů dobře slyšelo, co si Maahkové říkají.

Teď ale nerozuměli, protože mluvil robot. Maahkové pozorně poslouchali a když koule umlkla, Grek-1 se obrátil k důstojníkům svého štábu:

„My končíme výslech. Lékaři mají ještě jeden problém. Dejte prozkoumat pravost filmů."

Grek-13 se zvedl a opustil sál.

„Já považuji záběry za pravé," nechal se slyšet Grek-2. „Zničení hlídkových lodí bylo jednoznačně provedeno uvedenou zbraní. Tito Pozemšťané mluví pravdu. Myslím, že by bylo správné vzdát se původně plánované podoby útoku a počkat na instalaci impulsní výhybky."

„Tak zní rozkaz," potvrdil Grek-3. „Je třeba přihlédnout k vojenské síle

Solárního impéria. Mentalita bytostí dýchajících kyslík je známá. I nepřátelské skupiny se ihned semknou, pokud je nutno odvrátit útok cizí civilizace. Země má klíčové postavení. Impulsní výhybka umožní nepozorované proniknutí do První galaxie. Vypracujte odpovídající plán." Sörlund se uvnitř zachvěl. Co je to impulsní výhybka? Diskuse mezi Maahky mu přinesla vysvětlení.

Jednalo se o přístroj, který umožňoval odpojit se od transportního paprsku slunečního transmiteru a materializovat přepravovanou hmotu na místě, které není identické s přijímačem transmiteru.

Důsledky z toho plynoucí jsou katastrofální. Hlídkové lodi, které stojí v planetárním systému Twin a nad Kanálem by mohly čekat zbytečně a nepřítel by se zatím vynořil někde uvnitř Mléčné dráhy.

Agenti marně doufali, že rozhovor bude obsažnější. Nezaslechli nic víc než krátké poznámky, které byly srozumitelné pouze zasvěceným. Pro Maahky byly tyto pojmy samozřejmostí.

Tak třeba nebylo možné se dovědět, jak impulsní výhybka vypadá, jestli je instalovaná na nějaké planetě nebo je možné ji převážet v lodích. Její provoz byl ještě nejasnější. Teoreticky bylo možné představit si napojení na transportní paprsek, ale jak k tomu dojde, zůstalo tajemstvím.

V každém případě se jednalo o výtvar nepředstavitelně dokonalé techniky. Dál už se Maahkové bavili jen o strategických záležitostech. Byl to poučný hovor, ale nesměřoval k jádru věci.

Po čtvrt hodině byl opět zapnut translátor. Výslech byl oficiálně ukončen, ale ještě předtím se s několika dotazy dostavili lékaři, kteří byli o biologii bytostí dýchajících kyslík informováni lépe, než Sörlund tušil.

Lékaři si lámali hlavu otázkou, proč i Pozemšťané nereagují na žádnou z použitých metod výslechu.

Sörlund se jako vždy vymluvil tím, že nerozumí, co tím Maahkové myslí.

Tvrdil, že parapsychické prostředky a mechanické hypnotické přístroje nejsou na Zemi a v Impériu obvyklé. Dále Sörlund tvrdil, že si nevzpomíná, že by kdy slyšel o ovlivnění vůle.

Vědci došli k názoru, že se lidský mozek podstatně liší od mozku Arkonidanu. Maahkové pochopitelně věděli, že jejich předkové mohli beze všeho ovlivňovat arkonské zajatce.

Teprve po vysvětlení této záležitosti bylo pět mužů propuštěno. Naposledy se ohlásil Grek-1 a opět mluvil přátelsky.

„Děkujeme vám za vaši námahu. Poskytli jste nám poučné materiály. Pokud jde o vás poslední dotaz, seržante Heghe, nemáme v úmyslu vydat vás tělesné smrti.“

Grek-1 se odmlčel. Očekával radostnější reakci.

„Můžete se vrátit do lodi,“ pokračoval, „kde máte podmínky nutné k

vašemu životu. Vaše výpovědi musejí být posouzeny. Pokud budete něco potřebovat, obraťte se na strážného. Můžete jít."

" Sörlund nepoděkoval. Beze slova se otočil a šel ke dveřím.

Venku opět vzlétaly černé lodě o délce dva a půl tisíc metrů. Zvedaly se od země ve vodorovné poloze, rychle nabíraly rychlost, náhle se obracely přídí k nebi a s burácením motorů zmizely v oblaku prachu a plamenů. Pozemšťané museli čekat za pro ti náraze v o u stěnou, dokud se tlaková vlna nerozplynula.

Čtyřocí titáni stále pochodovali a o pět Pozemšťanů se nikdo nestaral. První vylezl po žebříku Halgor. Arcus pak zasunul příčku a zapnul turbopumpy, které vytlačily z komory jedovaté plyny a do nastalého vakua začal proudit vzduch.

Sörlund vykročil do velkého hangáru a otevřel helmu- Po jeho hubeném obličejí stékal pot. Odhrnul si z Čela vlasy a šel pomoci Son-Haovi ze skafandru.

„Bolí mě nohy," řekl kosmochemik chraptivým hlasem.

„To přejde," utěšoval jej Hegete a pokriveně se usmál. „Já to cítím jen v pravé noze."

„Takže jsme na tom všichni stejně," prohlásil Cole Harper a pátravě se zadíval na Sörlunda a Arcuse.

Sörlund stáhl tvář a šel k nápojovému automatu. „Jako vždy. To dělá vysoká gravitace." A zadíval se na svůj obraz v lesklém povrchu přístroje.

„Ovšem, jak jinak," řekl Harper. „Je to jen gravitace."

„Absorbéry vynechávají. O tom není třeba mluvit. Pojd'te nahoru. Kdo má službu v kuchyni?" ptal se Sörlund. Přihlásil se Son-Hao. Všichni na tom byli stejně. Hlásil se konec. Za normálních okolností by k němu ještě nedošlo, ale už lékaři z medoplanety ASTO IV je varovali před tělesnou námahou.

Na můstek se dostali náhradním výtahem, protože antigravitační šachta neměla dost proudu. V provozu¹ byl jen jeden malý Článek, jehož kapacita sotva stačila neutralizátoru gravitace.

Nejprve hledali na můstku odposlouchávací zařízení, ale detektory nic neodhalily. Metanové patrně neměli zapotřebí Pozemšťany odposlouchávat. Přesto dal Sörlund rozkaz:

„Od této chvíle budeme hovořit pozemskou angličtinou, na kterou není translátor nastaven. Už ani slovo v interkosmu. Předpokládám, že ten starý jazyk ovládáte."

„Jo," řekl Hegete Hegha. „Já v něm umím dokonce zpívat. Co bude teď? Už jsi vydumal, co to je impulsní výhybka?"

„Nemyslím na nic jiného, ale nemám ani ponětí. Totiž, vím, že to je přístroj, pomocí kterého se lze nepozorovaně dostat ze slunečního transmiteru. A má

být teprve instalován."

„Jak?" zeptal se Harper.

„Přemýšlel jsem o tom," promluvil Hegha. „Maahkové musejí najít cestu, jak dostat do Mléčné dráhy nějakou loď a tato loď bude mít v nákladním prostoru impulsní výhybku. Jiné řešení není. Do té doby invaze nezačne. Pro lidstvo je to šibeniční lhůta. Oni nebudou riskovat obyčejné vynoření z transmiteru. Filmy na ně zapůsobily."

Sörlund se položil do křesla a zavřel oči. „Poslyšte. Nikdo z nás se necítí nijak dobře. Došli jsme ke konci. To znamená, že můžeme riskovat to poslední a nebude to pro nás znamenat žádné psychické zatížení. Budeme to brát jako hru, souhlasíte?"

Euforie opět nabyla vrchu.

„To jsem chtěl slyšet. Udeříme při příští výměně stráží. Start je momentálně nemožný, ale my se potřebujeme dostat k transmiteru na Hororu, abychom se pokusili hypervysílačem varovat ANDROTEST III pod velením Pavla Kotranova. Musíme si vzít přenosnou vysílačku a přinejhorším použijeme přístroj v Hegetově protéze."

„Nedovedu si představit, že ANDROTEST III ještě existuje," zapochyboval Cole Harper, „Viděli jsme, jak to vypadá kolem Hororu. Už teď tam je pár tisíc lodí a každou hodinu přilétají posily- Kam podle tebe ty startující lodi odlétají?"

Sörlund se nehýbal a i jeho rty se sotva pootevřely.

: „Trojnásobným transmitterem se dostávají přímo k Hororu. Tam se shromažďují. Plukovník Kotranov je zkušený kapitán. Na Hororu už byl dvakrát. Dorazil tam se třemi stupni své lodi, takže se klidně mohl dostat do planetárního systému Twin, který je vzdálený tři sta tisíc světelných let. Kdyby se nám podařilo dostat na Horor, můžeme se pokusit o spojení. Kotranov čeká jen na naše zavolání. Jakmile se dozví, že se plánuje invaze za pomoci tak zvané impulsní výhybky, okamžitě odstartuje na cestu domů. Co se stane s námi, přenechá-. mé náhodě. My jsme stejně hotovi. I teď souhlasíte?"

Hegete se posadil na Svě. místo a zahleděl se na přístroje. „Jak se dostaneme k Hororu?"

„Tahle otázka musela přijít," usmál se unaveně Sörlund. „Je to jednoduché. Pronikneme do startující lodi Maahků."

„Zcela prosté," řekl Harper. „Kdy se střídají stráže?"

„Za pět hodin. Musíme se pořádně vyspat."

6.

Na planetě Alfa-Centra nebyla nikdy tma. Ze tří modrých sluncí, která byla současně zdrojem energie pro nejneuvěřitelnější transmitterové spojení v univerzu, bylo na obloze vždy alespoň jedno, většinou ale dvě.

V kabinách ležely dokonale přirozeně působící figuríny, které byly vytaženy z úkrytu ve formě složených fólií a nafouknuty. Uvnitř trupu byly mikropřístroje ze siganských dílen, takže ležícím tělům se zdvíhal, hrudník jako při dýchání.

Maahkové monitorovali jednotlivá místa v lodi, ale přesto se pěti agentům bleskově podařilo nepozorovaně vytáhnout vybavení z geniálních úkrytů. Ochranné oděvy, které nosili během výslechů, spořádaně visely ve skladu. I tam Maahkové zavedli vizifon-ní spojení.

Halgor Sörlund vylezl z lodi jako první. Cesta byla o to těžší, že si nemohl otevřít východ.

Specialisté Solární tajné služby

mysleli i na to. Ještě než ALTAI odstartoval z Kabala, byla jedna přistávací vzpěra vyměněna za funkční atrapu, která podpírala loď jako ostatní, jen s tím rozdílem, že byla dutá a dalo se jí prolézt.

Sörlund se dostal na talířovitou podložku jako první, poslední se spouštěl Imar Arcus.

Na sobě měli ochranné oděvy, které pocházely z vybavení speciálních jednotek tajné služby a jen několik málo lidí tyto drahocenné oděvy vidělo. Byly podstatně lehčí než běžné tlakové skafandry. Zdroj energie pro antigrav a ochranný štít byl mistrovským dílem siganské mikrotechniky a dal se skrýt do dlaně.

Mikroreaktory a projektory byly jištěné proti zaměření tím, že jejich vyzařování bylo absorbováno sekundárním polem.

Klimatizační zařízení a kyslíkový přístroj nezabíraly o nic víc místa než zdroj energie, jen zbraně měly obvyklou velikost i váhu. Halgor měl dvoj-kombinaci, sestávající ze zářiče na termobázi a nehlučně pracujícího dezintegrátoru.

Nejdůležitější součástí bojového oděvu byly zabudované deflektory, které činily nositele neviditelným a zaměřit je bylo možno pouze specializovanými přístroji. Sörlund doufal, že Maahkové nic takového nemají. Zapnul deflektor, pomalu odsunul pojistku a příčka se rozjela. Bez jediného slova vyklouzl ven a zůstal v úkrytu vzpěry. Když byli všichni venku a nic se nestalo, bylo jasné, že Maahkové nemají u lodi instalován žádný speciální detektor.

Rychle prošli mezi strážemi, ale neutíkali. Na několika minutách už nezáleželo. Maahkové jistě počítali se vším možným, jen ne se zmizením Pozemšťanů.

Když měli za sebou polovinu cesty, Sörlund se zastavil a jeho společníci se shlukli kolem něho. Hegete sáhl po zbraní.

„Klid,“ nabádal Sörlund. „Jen mě něco napadlo. Musíme jít ke vzdálenější lodi. Kdyby zjistili náš útěk, budou nás hledat v té nejbližší.“

„Nebo taky ne. Můžeme se skrývat v budovách.“

Cole Harper se suše zasmál. „Na jedovaté planetě s vysokou gravitací? Nepodceňuj Maahky. Jakmile objeví nás útěk, okamžitě je napadne to pravé. Jdeme do poslední kocábky a trochu bych přidal na rychlosti.“ Všude kolem bylo vidět pochodující útvary. Muselo sem být dopraveno několik milionů Maahků a okamžitě byli odváženi. Pokud byly všechny lodě určeny k Hororu, musí se to v umělém systému jen hemžit plavidly.

;

Po hodině a půl dorazili k superbojové lodi.

„Bereme tuhle,“ řekl Sörlund a udýchaně se zastavil u přistávací podpěry. Z trysek zapojených motorů šlehal oheň.

„Bylo na čase,“ řekl Hegete, který stále hůř vlekl levou nohu. „Dřív bych si z takovýho pochodu nic nedělal, ale dneska už si rád sednu. Loď vypadá dobře a nástup mužstva brzy skončí. Náklad je uložen a jestli se nepietu, tak tenhle buřt odstartuje asi tak za hodinu. To by by! ten pravý čas. Otázka je, jak zvládneme tranziční šok. Budeme dlouho v bezvědomí.“

„Prostojíme to,“ řekl Sörlund. „Co je s tebou, Arcusi?“

„To nic, jen malá závrať. Půjdeme nebo tady chcete zapustit kořeny?“

Nikdo už se na nic neptal. I závratě patřily k symptomům Medúzina moru. Sörlund myslel na něco, co ostatní přehlédli. Atlan varoval před setrvačnou silou, která vzniká při zrychlení maahkských lodí. Metanové létají při gravitaci 4 až 5 g a nezapínají absorbéry.

Neutralizátory v oblecích agentů pracovaly do tří g a nešly nastavit na vyšší hodnotu.

Halgor o svém objevu pomlčel. Beztak to bylo jedno. Otázkou bylo, jestli cestu k Hororu přežije aspoň jeden.

Imar Arcus nesl na zádech hyper-vysílač, jehož pomocí se snad podaří spojení s ANDROTESTEM III. Dosah vysílače byl dva světelné roky a Kotranov by neměl být od Hororu dál než tři světelné měsíce. Na ty by stačil i méně výkonný vysílač v He-getově protéze.

•Černá loď se nad nimi vypínala ve své monstrózní velikosti a jako by , vyzařovala hrozbu.Na obou stranách

byly četné přistávací podpěry a konstrukce neměla stabilizační křídla a aerodynamická kormidla. Trysky daleko přesahovaly tupou zád' a naznačovaly obrovskou sílu pohonu.

Nalodění vojska bylo ukončeno a zmizeli i poslední roboti. Vstupní otvory zůstávaly otevřené.

„Teď pozor!“ řekl Sörlund, „Při nastupování by mohlo dojít k posunu gravitace. Přezkoušejte přízpůsobovací automatiku. V lodi mohou být hodnoty vyšší než na planetě.“

Skočili na nakládacího robota, který se právě vracel k rampě.

Cole Harper si v duchu říkal, že dosud všechno šlo až příliš hladce, a to vzbuzovalo jeho nedůvěru. Jak stál na okraji dopravníku a jednou rukou se přidržoval, druhou tasil zbraň. Byl rozhodnutý zlomit jakýkoliv odpor. Věděl, že musejí doletět k Hororu a předat zprávu Kotranovovi a teprve pak bude jejich úkol splněn.

„Nedělej hlouposti,“ zašeptal Sörlund. „Zbraně budeme sotva potřebovat. Pokud nás objeví, žádná loď neodstartuje. To by byl beztak nás konec. - Jdeme. Harpere! Ty půjdeš poslední!“

Hegete se jako první vyhoupl z dopravníku na rampu. Vstup do nákladního prostoru byl ve vzdálenosti asi třiceti metrů.

Arcus, Son-Hao a Sörlund šli za Heghou a poslední Harper se podezíravě rozhlížel. Temné hučení motorů přešlo do dunění a do něj zazněla poplachová siréna.

Harper upozoroval, že se rampa začíná zvedat a rychle na ni naskočil. Hegha už byl v nákladním prostoru, kde bylo světlo jako ve dne a četní Maahkové za pomoci podivných robotů upevňovali náklad.

Cole Harper se držel okraje pohyblivého pásu a byl zvedán společně s rampou. V okamžiku, kdy se nakloněná rampa dostala do vodorovné polohy, rozběhl se. Ostatní už byli taky v nákladním prostoru a jak se dalo očekávat, byli zasaženi gravitačním polem, které přesahovalo hody notu zemské tíže planety.

Dunění startující lodi přešlo do hromového burácení a lodí proběhla tlaková vlna. Harper pochopil, že je ztracený. Přesto se přitiskl k pásu a pokoušel se udržet a snad by se mu to i podařilo, kdyby se rampa mírně nepřeklopila. Harper se pustil a padal dolů.

Sörlund zděšeně přihlížel, jak jeden z Maahků spadl na měkký balík, ve kterém byl patrně nafukovací stan.

Maahk vykřiknul a důstojník, který stál kousek od něj, se otočil. Nevěřicně zíral na rozbitou hlavu svého podřízeného, a pak se instinktivně podíval nahoru.

Cole Harper ležel na balících a snažil se udělat něco s centrálním ovladačem elektronického zabezpečení svého oděvu, které během pádu vypadlo, Harper se stal viditelným a kromě toho v gravitaci o síle 3 g sotva lapal po dechu.

Sörlund pochopil, že je zle.

První vystřelil Hegete. Jasný energetický paprsek zasáhl Maahka ve výši prsou a jeho mohutné tělo bylo vrženo do uličky mezi navršeným nákladem. Imar Arcus se rozběhl. Nikdo mu nemusel říkat, s jakými potížemi se potýká Cole Harper. I když nebyl zraněn, za tak vražedné gravitace nemohl sám manipulovat s ovladači. Během pádu mu jistě vypadla přetížená pojistka.

Arcus proběhl kolem maahkského důstojníka. Harper se nehýbal. Arcus udeřil dlaní na pojistku a zásobování přístrojů ochranného obleku proudem bylo okamžitě obnoveno. Nehybné tělo bylo obklopeno ochranným štítem a stalo se opět neviditelným.

V tom okamžiku si Maahkové uvědomili, co se stalo a zareagovali neuvěřitelně rychle.

Pochopitelně jim bylo známo, že na planetě je pět Pozemšťanů.

Vedle Arcuse sjel energetický paprsek. Elastický materiál se horkem roztavil a žhavé kapky zasáhly i Arcuse.

V nákladovém prostoru se rozpoutalo peklo.

Hegete Hegha a Sörlund začali střílet z dezintegrátorů a Maahkové i roboti padali. I oni ale stříleli, ačkoliv Harpera nemohli vidět. Patrně si všimli promáčknutí elastických balíků.

Imar Arcus byl mohutný a silný a nedělalo mu žádné potíže odnést kamaráda, který byl stále v bezvědomí. Podařilo se mu dostat se do úkrytu za nějakými přístroji, kde byli ostatní Pozemšťané.

Nikdo už nestřílel. Najednou bylo ticho, jen v dálce zněly sirény. Velkou obrazovku nad vchodem Sörlund rozstřílel, ale reproduktory fungovaly.

„Smůla," řekl tiše Sörlund. „Tahle

loď dostane zákaz startu, to je jisté. Musíme se dostat ven. Do patnácti minut tady budou Maahkové s detekčními přístroji."

„Musíme nést Harpera," dodal Arcus.

Sörlund cítil, jak se mu třesou nohy. Vchod do nákladového prostoru byl uzavřen, zbývala cesta strojovnou. Muži jako Sörlund se nevzdávají.

„Imare, budeš se muset postarat o Colea. Musíme se dostat dolů do strojovny. Loď je obrovská, budou tu tisíce úkrytů."

„Kyslíkové regenerátory vydrží sto hodin, pak musíme natankovat," připomněl Arcus.

„To je jedno. Musíme se pokusit." Sörlund už vykročil. Měkké podrážky jejich speciální obuvi nezpůsobovaly žádný hluk. Prošli kolem dvou Maahků, kteří leželi v úkrytu a čekali na známky života Pozemšťanů.

Sörlund došel k příčce, rozdělující nákladní prostor. Nikde nebylo vidět žádný vchod do strojovny.

V průchodu uprostřed příčky stáli dva Maahkové. Nahoře ve stropě se rozestoupil otvor, kterým se začali snášet bojovní roboti.

Sörlund nechtěl použít zbraně, a tak kývl na ostatní a schoval se. Čtyři Pozemšťané na něj němě hleděli. Neměli šanci uniknout, i když byli neviditelní, Harper se poprvé pohnul. Nebyl nijak vážně zraněný a následky přetížení překonal.

„Máme se pokusit proniknout nebo ne?" začal Sörlund klidně. „Když odstraníme strážné u vchodu, dostaneme se do dalšího nákladového pro-

storu, za ním je další a tak to jde po-r řád dál. Všechny vchody budou obsazeny. Slyšíte ten hluk?"

Velitel superbojové lodi udělal všechno, aby Pozemšťany dopadl.

Objevovali se další roboti, zazněly motory vozidel a sousední nákladové prostory se už patrně podobaly vojenskému táboru.

„Musíme projít!“ řekl rychle Hege-te. „Ve vedlejší nákladovém prostoru nás hledat nebudou!“

„Budou nás hledat všude. Jestliže zabijeme stráž, pochopí, že jsme prošli. Chci..."

Hegete dvakrát zmáčkl spoušť. Byl vynikající střelec a oba Maahkové se zhroutili. Pak řekl chladně: „V pořádku! Klidně zůstaneme, kde jsme. Jestli má náš ctěný velitel pravdu, budou se domnívat, že jsme pronikli vedle. Ksaku, vždyť tady se jedná o celou naši galaxii! Nevzdám se jen proto, že jeden z nás spadl na hlavu Maahkovi! Co jsem vám říkal? Roboti utíkají do vedlejšího prostoru!"

Halgor Sörlund neodpověděl. Zvedli Cole Harpera a stáhli se mezi balíky, které patrně taky obsahovaly stany. Hegete a Arcus přitáhli několik balíků nad jejich hlavy, takže si vytvořili jakousi jeskyni/a čekali. To bylo nejlepší, co mohli ve své situaci udělat.

Hluk byl stále povážlivější. Velitel lodi patrně nasadil nejen posádku lodi, ale i pozemní a nákladové čety.

„Čím déle to bude trvat, tím lip pro nás," řekl Sörlund a musel skoro křičet, aby přehlušil zvuk motorů, „Po několika hodinách otevřou vrata a začnou vykládat. Co z toho plyne?"

„Ze si nesmíme zalézt do žádného balíku, protože ty prohledají kousek po kousku. Musíme ven," prohlásil Hegete.

„A tam stojí speciální vozidla s hledačkami deflektorů," řekl unaveně Sörlund. „Pomalou ztrácím naději."

„To vidím," přikývnul Imar Arcus. „Přesto máme šanci, pokud každý z Maahků nemá přenosnou hledačku. Ostatně není jisté, jestli podobný přístroj vůbec mají."

„Spolehni se, že mají," tvrdil Sörlund. „A celou dobu si lámou ty svoje chytré hlavy, jak jsme je mohli přelstít. O nápaditosti Maahků mám vysoké mínění."

Opět se odmlčeli. Nebylo o Čem diskutovat.

Uplynula hodina a najednou bylo ve veliké lodi ticho.

„Zaposlouchejte se!" syknul Hegete. „To ticho! Co chtějí udělat?"

„Patrně vysílají nějaké hlášení. Moc dobře vědí, že jsme ještě v lodi."

„Nebo taky ne. Blufují."

Sörlund mávnul rukou. Věřil, že tyto inteligentní bytosti zná lépe. O chvíli

později zaburácel hlas z reproduktoru. Obracel se k Pozemšťanům a mluvil v interkosmu.

„Přítáhli sem náš translátor," řekl Arcus. „Jsou rychlí, to se jim musí nechat."

„Hovoří k vám Grek-1," zaznělo z reproduktorů. „Znáte mě a měli byste vědět, že nežertuji. Víme, že jste v lodi. Nemáme čas vás dále hledat. Posádka opustí prostor a umělá gravitace bude zvýšena na hodnotu, která se rovná vašim dvaceti jednotkám. Vaše ochranné obleky jsou schopny absorbovat maximálně Čtyři, takže budete vystaveni šestnácti g. Nejprve nechám pole zapojené pět vteřin a bude následovat pětiminutová přestávka. Pokud tento Čas nevyužijete k tomu, abyste se vzdali, zemřete. Na znamení kapitulace vystřelte. Roboti si vás najdou."

Grek-1 vypnul a nepovažoval za nutné výzvu opakovat.

„Napadá někoho něco?" zeptal se najednou Harper. „Nikoho? Mě taky ne. Bylo by divné, kdyby jejich tajná služba nepřišla právě na tohle řešení. Mají v rukou všechny trumfy. Otázka je, jestli na to skočíme nebo ne."

Nepochybuju o tom, že dokážou vytvořit gravitaci o síle dvaceti g. Máme se nechat trýznit, abychom se pak vzdali?"

Všichni chtěli. Son-Hao omdlel po čtyřech vteřinách a ostatní vydrželi.

Těch pět vteřin jim ale připadalo jako století.

Když se opět mohli nadechnout a vlna bolesti opadla, Sörlund ucítil napětí v nohou. Takové zatížení bylo

vražedné pro muže, trpící nejtajemnější nemocí Mléčné dráhy.

„Arcusi!" vypravil ze sebe chrltivě Sörlund. „Musíš vystřelil. To je rozkaz. Dokud žijeme, máme ještě naději. Dej signál!"

Detekční roboti je zaměřili během dvou minut. Bojovní roboti je vytáhli z úkrytu a postavili na nohy. Výtahem je dopravili nahoru a jiný výtah je svezl na přistávací plochu. K pěti Pozemšťanům přistoupili ozbrojení Maahkové, popadli je a otočili k uniformované bytosti.

„Buďte srdečně vítáni," řekl Grek-1. „Nevypadáte dobře. Proti vaší flotile pravděpodobně nasadíme právě gravitační zbraně."

„Váš bratr, sám d'ábel, vás dává pozdravovat," řekl Hegete Hegha. „Potkali jsme ho. Na mě nebyl dost vznešený."

„Prosím?" podivil se Grek-1. „Nerozumím. Váš translátor je patrně porouchaný."

„Ne, jen se vzpírá předávat pozdravy od jednoho špatného chlapa ke druhému. Tomu taky nebudete rozumět. Kdo přišel na ten nápad s dvaceti g? To bych rád věděl."

„Já, když dovolíte," prohlásil Grek-1 ironicky.

„Aha. Tak počkejte, až potkáte mistra ve svém oboru. Jmenuje se Perry Rhodan. Na něj budete potřebovat lepší nápady. Dopravíte nás do naší

lodi?"

Jistě. Váš útěk byl poučný. Přijali jsme odpovídající opatření. Opravdu vás srdečně vítám."

Halgor Sörlund si dlouho lámal hlavu nad těmito slovy.

7.,

Maahkové už nespustili Pozemšťany z očí. ALTAI byl pečlivě prohledán a bylo s podivem, že Maahkové nenalezli zbývající zbraně a přístroje. Zbraní tam bylo tolik, že by pořád ještě stačily rozpoutat na planetě Alfa-Centra atomové peklo.

Po deseti hodinách od nezdařeného útěku byli Pozemšťané opět odvedeni. Na sobě měli své těžké skafandry. Son-Hao se necítil dobře. Počítal, že každou chvíli se musí dostavit poslední fáze nemoci.

Maahkové dovedli Pozemšťany k obří lodi, která patrně před nedávným přistála. Plocha pod ní ještě žhnula.

Muži byli dopraveni do lodi, jejíž kapitán se opět jmenoval Grek-1 a patrně disponoval zvláštními pravomocemi.

Přetlaková komora se naplnila kyslíkovou směsí a Maahkové si zaklapli přilby. Po otevření vnitřní příčky vstoupili do ohromné místnosti, ve které byly neznámé přístroje. Kolem stali Maahkové rovněž ve skafandrech a dokonce i velitel. Viditelná část přístroje byla klec ve tvaru zvonu o průměru asi sedmi metrů. Horní část byla kovová a vycházely z ní spousty kabelů.

Grek-1 vlastnil malý translátor z výbavy ALTAI.

„Odložte ochranné oděvy a svlékněte se," nařídil.

„Nikdy to neudělám!" vykřikl Arcus. •

„Nedělejte potíže. Máme vás paralyzovat?"

„Svlékat!" nařídil klidně Sörlund. „Ovládej se, Imare. - Co máte v úmyslu, kapitáne?"

„Toto je výslech. Nepocítíte žádnou bolest."

O deset minut později stáli Pozemšťané nazí před Maahky. Son-Hao měl stříbrný řetízek, a i ten musel odložit. Pak měli jít po stupních na plošinu, kde se jich zmocnilo antigravitační pole a dopravilo je do zvonovité klece. Jiné pole je drželo uprostřed zvonu.

Hegete Hegha a Imar Arcus to komentovali nepřiliš slušnými slovy. „Bud'te rozumní," požádal je Sörlund. „Tohle není popravčí přístroj. Dokud nemám na hlavě elektrody, jsem klidný."

Kapitán lodi se zasmál a tento smích, podobný zadunění, který zazněl v mikroreproduktoru translátoru, Sörlunda vyděsil. Chtěl otočit hlavu, ale nemohl se ani pohnout. Pak se pokusil naslouchat hovoru, ale ničemu nerozuměl.

Mříže klece vzplanuly. Projela jimi energetická vlna a splynula s póly

stropní desky. Stěna, která vznikla, byla průhledná, ale absorbovala zvukové vlny a patrně i pocity.

Hegete čekal na bolest, která se nutně musela dostavit, ale necítil ji. Svých přátel se nemohl ani dotknout ani na ně zavolat. Čas běžel, a on mohl klidně dýchat, myslet a dívat se.

Ztratil sluch a vnímal jen hučení neznámého přístroje.

Asi po hodině pohasla zář kolem mříže stejně naráz, jako vzplanula. pět nahých těl bylo uvolněno z pout energetických polí a přeneseno na podlahu. „Výslech je ukončen," prohlásil Grek-1. „Oblékněte se a vraťte se do své lodi."

Sörlund vyhledal Hegetův pohled. Nikdo nechápal, k jakému výsledku tady došlo, jen Hegha se domníval, že, se patrně snažili zachytit obsah jejich paměťových stop.

O půl hodiny, později vstoupili na palubu ALTAIE. Pověsili ochranné oděvy na magnetické držáky ve skladu a šli nahoru do důstojnické jídelny. Bylo v ní místo pro patnáct mužů.

Son-Hao obsluhoval automatický vařič. Žádný Maahk nepřišel na to, že veliký robot pro přípravu jídel není nic jiného než celý arzenál miniaturních zbraní.

Son-Hao zmáčkl několik ovládačů a z okénka vyjízďedly otevřené a ohřáté konzervy.

V pozadí se usadil důstojník maa-hkské tajné služby. Nemluvil, do ničeho se nepletl, jen přihlížel.

Hegete snědl první lžici a pod slupkou jedné fazole ucítil první miniaturní bombu. Zasunul si ji pod jazyk, spolkl jídlo a špičkou jazyka nahmatl dvě vyvýšeniny mikroroznětky.

Sörlund našel vibrační bombu a Cole Harper opatrně rozměľňoval zuby kus masa, který v sobě obsahoval největší a nejučinnější z mikrozbraní.

Jednalo se mistrovské dílo siganské mikrotechniky. Harper oddělil maso od jejího kulovitého obalu a třikrát zakašlal.

„Pekelný vedro," poznamenal Hegete. Pochopil, že Harper našel arkonskou bombu, která je schopná rozpoutat neuhasitelný atomový požár.

V klidu jedli dál a nenápadně prozkoumali obsah plechovek. Našli všechno, co tam bylo ukryto. Od této chvíle se pět Pozemšťanů rovnalo živému skladu výbušnin.

Son-Hao sebral nádoby a vložil do likvidátoru. Pak se zvedli a šli do svých kabin. Cestou ukryli miniaturní zbraně ve svých uniformách.

Halgor si lehl a okamžitě usnul. Těch několik okamžiků před spánkem myslel na druhý útěk, který museli uskutečnit. Ještě tu byla možnost, kterou Maahkové neznali.

Sörlund se probudil po šesti hodinách. U jeho lůžka stál důstojník tajné služby.

Halgor se cítil jako rozlámaný. Spustil nohy na zem, zadíval se na zašpiněnou uniformu a rozhodl se, že si oblékne Čistou.

Když přistoupil ke skříni ve zdi, zjistil, že rezervní uniforma je pryč. Neřekl ani slovo, ale vyčítavě se podíval na Maahka.

„Pojďte za mnou, jste očekáván. Oblékněte si ochranný oděv," řekl důstojník za pomoci přenosného translátoru.

Sörlund se nenápadně přesvědčil, že má miniaturní bombu za opaskem a šel do komory. Jeho čtyři společníci už byli ve skafandrech.

„Co to má znamenat?" zavrčel Arcus. „To nemáme mít ani chvíli klidu?"

Hegete mávnul rukou. „Ten podivný výslech patrně skončil negativně a nejspíš budeme muset znova do klece. Pro mě za mě... Jdeme!"

Byli usazeni do připraveného vozidla a o několik minut později stáli pod lodí, ve které už jednou byli.

Prošli několika chodbami, ale to už věděli, že tato cesta nevede k místnosti s klecí. Před jedněmi dveřmi stálo několik důstojníků a kapitán lodi.

„Dobrý den," pozdravil Pozemšťany. „Vítejte na mé lodi. Ve shodě s velitelem vzdušného přístavu jsem pro vás dal zřídit několik podtlakových komor. Považuji za žádoucí, abyste byli co možná nejvíce vzdáleni od tajného vybavení, které je patrně ještě skryto ve vašem plavidle. Vstupte a můžete si otevřít hledí přilby."

Hegete spolkl kletbu. S něčím takovým nepočítal.

Vstoupili do komory a počkali na vyrovnání tlaku. Do místnosti začal proudit kyslíkový vzduch.

Pozemšťané otevřeli helmy. Vzduch byl dýchatelný a nebylo nutné zapojovat absorbéry gravitace.

„Jen jděte dál!" pobízel je kapitán lodi. „Napravo, prosím!"

„Kdybych věděl, co má ten ďábel za luhem, bylo by mi lip," řekl Hegete.

„Tady něco nehraje!"

„Ale co?" prohlásil unaveně Sörlund. „Takže, doprava!"

Ve dveřích do vedlejší místnosti stál major Halgor Sörlund, hubené ruce zastrčené do kapes uniformy a ramena apaticky svěšená.

Halgor se zapotácel- Jeden z Maahků přiskočil a podepřel jej. Hegere vyrazil neartikulovaný hlučný výkřik a zbledl.

Seržant Hegete Hegha se postavil vedle Sörlunda a ušklíbl se na Pozemšťana.

„Měl by ses jednou pořádně podívat na tu svou protézu," řekl Hegete II. „Ta věčička sedí! Vzpomínám si, jak jsme jednou lezli v horách, a to bez nejmenších..."

Hegete skočil a zařval jako Šílenec. Hegete II uhnul stranou, Imar Arcus II uštědřil útočníkovi tvrdou ránu a Hegete skončil na zemi.

„Pomalů!“ zahučel obr s nakrátko ostříhanými rudými vlasy, „vždycky jsem ti říkal, že na mě nemáš.“

Hegete Hegha nakrčil čelo a zadíval se na Arcuse II.

„To se brzy změní,“ slíbil. „Pokud se ti nepodaří dopravit mozek ze svalů na místo, kam patří, skončíš na úrovni kojence.“

Son-Hao II se zasmál. Najednou se vynořil za Harperem II. Pět agentů bylo přidržováno Maahky a z jejich tykadlovitých rukou nebylo úniku.

První se vzpomátoval Cole Harper.

Bledý, ale pán svých smyslů, se podíval na muže, který mu byl podobný do poslední vrásky v koutku oka.

„Vypadáš dobře,“ promluvil na cizince Cole. „Směl bych se dovědět něco bližšího?“

„Jistě,“ přikývnul Harper II. „Výslech nebyl výslechem.“

„To jsem právě pochopil.“

Cole Harper II se usmál. „My jsme vaše duplikáty. Dokážete si představit, že existuje přístroj, který zachytí každý .atom těla a zkopíruje jej? Molekula, která je vytvořena z těchto duploatomů není prostá kopie, nýbrž je identická s originálem. Tvoje tkáň je i moje tkáň. Já jsem ty, chápeš to? Dalo by se říci, že jsem tvoje fotokopie. To znamená, že mezi námi není žádný rozdíl.“

„To není možné,“ zapochyboval nadporučík Cole Harper klidně.

Dvojník nakrčil čelo. „Hm - jak by se to dalo vyjádřit? Počkej, však ono mě něco napadne. Už to mám! Jestliže v ocelárně odlijí deset tisíc podstavců pod přístroje a posléze jeden po druhém opracují podle téže míry na stejném stroji, pak se budou podobat jeden druhému jako vejce vejci.“

„Povrchně ovšem ano.“

„Přesně to jsem chtěl říct. Ve skutečnosti se podstavce liší v maličkostech, na které by se přišlo jen při detailní prohlídce. Začíná to krystalickou strukturou a končí mikroskopicky jemnými rýhami na ploše, která je nejprve frézovaná, poté broušená a konečně nalakovaná. Žádný z deseti tisíc podstavců pod přístroje není přesně takový jako druhý. Nuže, Cole, ve srovnání s těmito odlitky, které jsou podle obecných měřítek velmi dokonalé, jsem já mnohem dokonalejší, dokonce tak dokonalý, že to lip už nejde, Měl bys pochopit, že nejsem odlitek nebo nějaká napodobenina ze zku-mavky, ale identická kopie. Duplikátor, jak říkáme přístroji ve tvaru zvonu, staví s nejmenšími možnými prvky. Neznamená to. Že mám stejnou barvu očí a vzpomínky, ale že jsem Cole Harper. Chápeš to? Jsem Cole Harper. Duplikátor může kopírovat jakýkoliv předmět, lhostejno jestli jde o živý organismus nebo kus kamene. Vlastním každý proton, neutron, elektron, atom

a molekulu, kterou máš i ty. Z toho plyne, že jsem Cole Harper. Pochopitelně i vím všechno, co víš ty. Myslím a cítím to, co ty a vnímám bolest spojenou s každou boulí, kterou jsi získal při nezdařeném útěku. Znáš tvoje nejintimnější tajemství a vzpomínám si na zážitky z mládí. U ostatních je to stejné. Hegha má protézu se škrábanci a vrzajícími klouby i se zabudovaným přístrojem. Toho jsme si všimli jako první, když se Hegete probudil. Jakmile jsme byli, věděli Jsme všechno. Proto se už nevrátíte do ALTAIE. Strava z konzerv je příliš nebezpečná a zabudované zbraně se nám taky nelíbí-Zůstanete tady. Chceš se na něco zeptat?"

„To je příšerné," mumlal Halgor Sörlund. „Jste příšery z podsvětí. Nikdo nesmí tvrdit, že tamto jsem já."

Halgor Sörlund II se na něj zadíval hluboko zapadlými očima. „Tohle neříkej, chlapče! Cítím jako ty. Kdybychom šli vedle sebe, nikdo by neuhádl, který z nás je pravý. Argumentovali bychom stejnými slovy a tvrdili, že dvojník je ten druhý."

Sörlund sklopil hlavu a přešel k Hegetovi.

Obě skupiny stály proti sobě. Maahky situace nejen zajímala, ale podle všeho přímo fascinovala.

Slovo si vzal opět Cole Harper:

„Něco mě napadlo," a hořce se zasmál. „Nechali jsme se obelstít. Grek-1 by nikdy nedal zvýšit gravitaci na tak dlouhou dobu. Naopak, dal rozkaz ke klidu zbraní, protože nás potřeboval živé."

„To je pravda," přisvědčil pobaveně Harper II. „Jsi dobrý logik. Loď s duplikátorem byla vyžádaná, ale ještě nedorazila z planety, kde parkovala. Nikdo vás nesměl zastřelit ani těžce zranit- Kdybyste to věděli, patrně byste se z té bitevní lodi dostali do nějaké jiné a právě teď letěli k Hororu.

Nedívej se tak na mě, Halgore! Přece jsem ti řekl, že vím všechno, co ty. Ta věc s ANDROTESTEM III a plukovníkem Kotranovem byla vymyšlena perfektně. Vaše - chci říct naše tajná služba zaměstnává schopné lidi.

Dokonce se odvažují tvrdit, že se vaše úmysly málem realizovaly. Dutá vzpěra nebyla objevena. No, co o tom budeme pořád mluvit. To už je pryč."

Hegete Hegha se kousl do rtu, aby nevykřiknul. Sörlund myslel na svůj rozkaz, který vedl k tomu, že se vzdá-&

Son-Hao se najednou zhroutil. Jeho kopie postoupila dopředu. „Co je mu?" zeptal se Son-Hao II ostře a naléhavě. „Mluvte! Poranil se snad po pobytu v duplikátoru? Onemocněl?"

Halgor Sörlund najednou zpozorněl. Všimnul si napjatého obličejce Hegete Heghy a Číhavého výrazu hnara Arcuse.

„Tak to je!" a Cole Harper zazářil v úsměvu. „Co zažijeme po duplikaci, co si budeme myslet a dělat, to vy nebudete vědět. Skvělé, pánové. Jak se vám to líbí?"

„Chci vědět, co je s ním!“ křičel Son-Hao II.

Jeden z důstojníků jej odtáhl a Harper II se znepokojeně díval na Pozemšťany.

Sörlund myslel na jediné: *Proč se Son-Hao li musel ptát, jestli je jeho originál nemocný? Copak nevěděl o Medúzině moru? O smrti, která je může zasáhnout v každém okamžiku?*

Pozemšťané se neprozradili, i když všichni mysleli na totéž. Ze dvojníci nemohou vědět to, co se stalo po duplikaci, bylo pochopitelné, ale proč se Son-Hao II musel ptát na zdraví svého dvojníka?

Pak promluvil kapitán lodi, ale nepoužil translátor:

„Jsem informován, že mluvíte kraahmakem. Toto by mohlo mít nedozírné následky. Naslouchali jste, když se hovořilo o impulsní výhybce. Ale to jen tak mimochodem. Proč poručík Son-Hao omdlel?“

Sörlund měl odpověď už připravenou. Byla zcela hodnověrná.

„Vy se ještě ptáte? Po vašich výsleších? Zeptejte se jeho dvojníka, že nemá nejlepší nervy.“

„To je pravda,“ přisvědčil Son-Hao n. „Ale není mi tak zle, že bych musel omdlít.“

„Tvoje věc,“ odpověděl Sörlund. „Hao už nesnesl pohled na tebe. V posledních hodinách viditelně sešel.“

Hegete Hegha II se postavil před Pozemšťany.

„S vámi něco není v pořádku. Mám takový divný pocit, že se má stát něco zlého. O co jde? Mluvte, nebo vám ze zbytku vašich dní udělám peklo!

Jsem biologicky Člověk, ale vnitřně Maahk. Tak je naprogramovaný duplikátor. Konečně musíme vědět, ke komu patříme a co máme dělat- Kromě vás to ale nebude vědět žádný jiný Pozemšťan. Převzali jsme od vás mentální stabilizaci.“

Zasmál se, ale jeho originál se zasmál ještě hlasitěji. Pravý Hegete Hegha už věděl, že se při kopírování stala chyba.

Vědomí nemoci bylo dvojníkům předáno jen na úrovni nepříjemného pocitu, tedy přesně tak, jak vědomí nemoci upravili pozemští lékaři.

V okamžiku procesu kopírování mysleli Pozemšťané na všechno jiné jen ne na svou nemoc. Jediné, co si uvědomovali, byl tíživý pocit v podvědomí.

Dvojníci převzali jen to a nic

jiného. Nevěděli, že jejich originály byly na medoplanetě ASTO IV a že se tam podrobily psychomedikamentální léčbě.

Hegete v duchu zajásal. Dvojníci byli lidé, ale chybička se vloudila.

„Řekl jsem, že vám udělám ze života peklo!“ vyhrožoval Hegete II. „Co je to s vámi? Nehrajte si na hrdinné bojovníky Solárního impéria, Tak odvážní zase nejste. Jste agenti, kterým se dostalo drahocenných prostředků. Mírové rozhovory byly jen zastíracím manévrem.“

„To není pravda,“ řekl Sörlund. „A vy to dobře víte. Opravdu jsme se

snažili, abychom Maahky odvrátili od nesmyslné války."-

„Má pravdu," namítnul Sörlund II. „Chtěli zabít dvě mouchy jednou ranou. Já... Ksaku, co se to zase děje?"

Halgor Sörlund otočil oči v sloup. Hegha k němu přiskočil a dokázal se ovládnout, když mu Sörlund zašeptal: „Schoval jsem tvůj deník za zrcadlo v tvé kabině. Oni znají úkryt, musíš s tím něco udělat."

Grek-1 vyzval dvojníky, aby odnesli oba muže v bezvědomí do vedlejší místnosti a uložili na lehátka. Cole se ^taral o nemocné a Maahkové pozorně přihlíželi. Hegha U zase začal s tím, že Pozemšťané něco tají, ale na deník si v té chvíli nevzpomněl.

Cole Harper zapnul magnetické uzávěry Sörlundovy uniformy a otočil se k Maahkům. „Selhání oběhového systému. Potřebuji léky, které máme na ALTAI."

„Vy přece nejste lékař."

„Jsem biofyzik s dostatečnými znalostmi v medicíně. Potřebuji kyslík a stabilizátory oběhového systému."

„Proč jsem neomdlel já?" zeptal se Sörlund II.

„Cítíš se dobře? To určitě ne. Sörlund sotva stál na nohou už před duplikací."

„Musím ti dát za pravdu," řekl Sörlund II Harperovi. „Opravdu se necítím nijak skvěle, ale na omdlení to není."

Cole se obočil na velitele lodi: „Dovolte mi, abych si došel pro palubní lékárníčku. Můžete mě celou dobu střežit."

' Grek-1 zaváhal, ale nakonec vydal souhlas. Cole Harper řekl: „Uvidíme se brzy, kapitáne!" a odešel. Jen Pozemšťané pochopili dvojsmysl v jeho slovech. Brzké shledání nemuselo znamenat, že se týká jejich tělesné schránky.

Hegete Hegha se posadil na lůžko a odhrnul svému veliteli vlasy z Čela.

Son-Hao byl stále v bezvědomí. Imar Arcus si měřil svého dvojníka číhavým pohledem a uvažoval, jestli po něm nemá skočit.

Hegete II neklidně přecházel po velké místnosti. Přemýšlel o tom, jaké tajemství skrývají originály a jak by je z nich vylákal. Byl to nejnebezpečnější muž mezi dvojníky.

Sörlund se podíval na hodinky. Pak zavřel oči a ucítil na tvářích dotek prstů Hegeteho Heghy.

Nadporučík Cole Harper otevřel přilbu svého skafandru a oba Maahkové ji naopak zaklapli.

Cole se úsečně zasmál. Situace byla najednou tragikomická.

„Nedotknete se ničeho jiného než léků," nařizoval strážný.

„Ovšem. Můžu jít?"

Dostal dovolení. Všichni mluvili jen kraahmakem. Nouzovým výtahem se dostali do centrálního podlaží a zabočili doleva. Cole Harper pocítil bolest v nohou a chvílemi měl dojem, jako by mu levá noha tuhla.

Zastavil se před dveřmi palubní lékárny, umístěné hned vedle kabiny Hegeteho Heghy. Větrací Šachta, ve které ležel deník, vedla vzduch i do lékárny.

Jeden Maahk otevřel dveře a druhý tasil zbraň. Cole Harper nahmatal termální bombu o velikosti hrášku. Při oblékání do skafandru si ji nenápadně přemístil do rukavice.

Bomba neúčinkovala na bázi jaderné reakce, nýbrž obsahovala chemickou hořlavinu, která vyvíjela teploty okolo dvaceti tisíc stupňů Celsia. Tato miniaturní zbraň byla určena pouze k roztavení zámků a násilnému otevírání dveří.

Cole Harper vešel a přendal si bombu do levé ruky.

„Rychle!“ nabádal jej Maahk.

Cole přistoupil ke skříni. Otevřel ji, vyhledal několik ampulí a přešel ke skřínce s injekčními stříkačkami. Hned vedle ní ústila větrací šachta. S myšlenkou na deník si znovu uvědomil, jak silně jej bolí nohy. Beze spěchu zvedl levou ruku, zmáčkl roznětku a vsunul bombu za ochrannou mřížku.

Vzplanula do tri Vteřin. Cole odskočil a z větrací šachty vyšlehl oslepu-jící plamen. Původně úzký plamen se roztáhl do žhnoucí koule, jejíž teplotou se okolní materiál roztékal. Zkapalnělé umělé hmoty i lehké kovy se sykotem stékaly na zem. -Takovému žáru nemohl deník Hegete Heghy odolát. Lékárnou se rozšířila žhavá vlna. Coie byl vržen k protější stěně, otočil se a sáhl do vnější kapsy skafandru.

Oba Maahkové vystřelili.

Minutu po zničení deníku byl Grek-1 informován o smrti Pozemšťana.

Kapitán lodi si okamžitě nechal zavolat dvojníky a informoval je o záhadném incidentu. Práví Pozemšťané mohli naslouchat ze sousední místnosti.

Halgor Sörlund U najednou vykřiknul: „Deník! Deník Hegeteho Heghy!

Zasunul jsem ho do větrací šachty. Harper jej zničil!”

„Pitomče! Jak to, že sis na to nevzpomněl dřív?“ nechal se slyšet Hegete II.

„Kdo si tady měl vzpomenout? Psal jsi ho ty nebo já?“ odbyl jej Halgor II.

„Žádný z vás!“ ozval se pravý Hegete. „Kladete vavřínový věnec na nepravou hlavu!”

Son-Hao zemřel, aniž nabyl vědomí. Na lůžku spočívala kamenná socha.

Imar Arcus klečel před nehybným tělem.

Major Halgor Sörlund přistoupil ke

dveřím a vzal do ruky mikroatomovou bombu.

Hegete II vykřiknul: „Pozor! Oni mají mikrozbraně! Ksakru, proč je nikdo neprohledal?“

„Okamžik!“ přerušil jej major. „Jistě mi rozumíte. Dvojníci vědí, jaké zbraně jsou v konzervách a vy jste skutečně udělali chybu, že jste nás neprohledali. Dám vám návrh.“

„Mluvte! Nenapadneme vás!“ řekl Grek-1.

„Taky bych vám to neradil. Naše zbraně jsou účinné. Pokud nechcete, aby celá vaše loď vyletěla do povětří a následně založila neuhasitelný požár na celé planetě, přistoupíte nyní na moje podmínky.“

„Rozuměl jsem.“

„Výborně. Pět dvojníků se postaví tak, abych na ně viděl. Ne aby vás napadlo schovat svou pátou kolonu do bezpečí. Moje bomba uvolňuje energii pěti set tun TNT. Daleko byste se nedostali.“

Grek-1 vydal příslušné rozkazy. Pět pobledlých dvojníků se postavilo přede dveřmi.

„Tak je to správné,“ konstatoval Hegete Hegha.

„Nemáme v úmyslu spáchat sebevraždu,“ pokračoval Halgor, „takže nás nenuťte zmáčknout roznětku. Rozuměl jste?“

„Dokonale,“ odpověděl Grek-1. „Co požadujete?“

„Tak už promluv!“ vykřiknul Hegete II. „Co znamenají ty narážky?“

Máte sice všechny trumfy, ale situace se může změnit!“

„Okamžik. Vy, Greku-1, teď dáte povel ke startu a budete se střežit vydat rozkaz k vypnutí neutralizátoru gravitace v naší kabině. Ještě v pádu bych dokázal bombu odpálit. Jasně?“

„Naprosto.“

„Poletíte ke slunečnímu transmitteru a necháte se přepravit k Hororu.“

Halgor věděl, že jeho plán je zoufalý, ale chtěl se ještě jednou pokusit o útěk, než zničí dvojníky. Bylo mu jasné, že ti se za žádnou cenu nesmějí dostat do Mléčné dráhy. Byl rozhodnutý odpálit bombu při sebemenší známce odporu.

„Vydejte rozkazy, Greku-1. Víím, že loď je připravená ke startu.“

Grek-1 vyšel z místnosti.

„To se nemůže podařit,“ zašeptal Hegha. „Zmáčkni to!“

„Musíme se aspoň pokusit...“ odporoval Sörlund.

Nikdo si nevšiml kulatého otvoru v protější stěně. Energetický paprsek vyšlehl úplně nepozorovaně a muži ani necítili, že zemřeli. Jejich těla zároveň vzplanula a zhroutila se na zem. Bombu se nepodařilo odpálit. Halgor Sörlund se přecenil.

Kpitán lodi se vrátil do místnosti. „Bomba neexplodovala,“ prohlásil s naprostým klidem. „Pozemšťané by měli jednat s větším důrazem. To je varování pro vás! Nikdy se nepokoušejte vydírat silného protivníka déle než

minutu, aby neměl čas k jednání. I když se sami cítíte velmi silní, nikdy nečekejte!"

Pět dvojníků stálo nad zbytky svých originálů. Cole Harper II zvedl jeden kousek a poznamenal: „Vypadá to jako kámen... Halgore, měl sis vzpomenout na ten deník!"

„K čemu? Bylo v něm popsáno naše nasazení, které beztak do detailu známe."

„Nebo taky ne," ozval se varovně Son-Hao II. „Můžete mi vysvětlit, proč se cítím tak špatně? Někdy mám dojem, že mi praskne hlava.**

„Naše originály nás napálily," prohlásil chmurně Arcus II. „Zemřeli dřív, než jsme je mohli důkladně vyslechnout. Sörlund věděl, proč vyhrožuje. Měl dvě možnosti - buď by se jeho plán podařil, nebo by všechno zničil. Nepočítal jen s rychlostí našeho kapitána. - Mám hlad."

O hodinu později seděli dvojníci v důstojnické jídelně na ALTAII- První fáze plánu Maahků se rozběhla. Pátá kolona byla připravena k nasazení.